

Curierul Adventist

*Organ al Culturii Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

ANUL 'LII
MARTIE — APRILIE
1976

Priorități spirituale

Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărâdelegile mele... zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic" (Ps. 51,1.10).

Psalmistul David, dulcele cîntăreț al lui Israel, a cărui experiență cu Cel Prea Înalt ocupă o poziție singulară, se ruga cu stăruință pentru „o inimă curată“, căci simțea în mod imperios nevoia unui „duh nou și statornic“. David era conștient de faptul că în experiența lui spirituală, el trebuia să meargă mai profund, căci o pocăință reală este întotdeauna însoțită de mărturisirea și părăsirea oricărui păcat. Singura putere spirituală capabilă să ne împrumutească pentru această lucrare este puterea lăuntrică a Duhului Sfînt, care să desfășoare înaintea sufletului nostru scenele Golgotei, și aceasta atît de viu, încît să ajungem a urî orice formă a păcatului care a ținut pe crucea Golgotei pe Fiul lui Dumnezeu. Căci ca slujitori ai lui Dumnezeu, ca fii și fiice ale Sale, nu putem vorbi despre biruința asupra păcatului, în timp ce noi n-am ajuns la această experiență. Îngăduiți-mi să pun astfel această prioritară problemă a vieții noastre spirituale. Ce putem spune despre viața spirituală a mea și a fiecăruia dintre noi? Ce avem de spus despre „mîndria“ noastră, despre „mulțumirea de sine“ a... noastră, despre temperamentul nostru nesfințit, despre lipsa noastră de a ne supune Cuvîntului Scripturii ce ne sfătuiește ca „în cinste să dăm întîietate... altuia“, despre lipsa de dragoste, despre ura, mînia, despre... multele „scăderi“ pe care ar trebui să avem curajul să le spunem pe nume: „păcate“ și care din nefericire se îngrămădesc adesea în viața noastră? Prin harul lui Dumnezeu și în puterea Sa, este momentul să ne eliberăm de tot ceea ce pune în primejdie pacea și armonia vieții noastre de slujire, și să rugăm pe Dumnezeu să zidească în fiecare dintre noi o inimă curată și să pună în noi un duh nou și statornic.

Trebuie să recunoaștem că adesea am adăpostit în inima noastră gînduri amare, nesfințite, și multe din ele au oerminat dînd la iveală expresii și acte ostile, care au rînit pe colegii noștri de slujbă, sau pe fratele sau sora mea. Sîntem datorî să ne mărturisim „unii altora păcatele“ și să ne rugăm unii pentru alții“ (Iacob 5,16). Ne aducem aminte de cele spuse de Domnul și Mîntuitorul nostru:

„... dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întîi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de

adu-ți darul“ (Mat.5,23-24). Iar apostolul Pavel ne sfătuiește să fim foarte atenți și categorici cu noi înșine. „Să n-apună soarele peste mînia voastră“, (Ef. 4,26), ne spune el.

Comitetul Uniunii face un stăruitor apel la inimile tuturor fraților noștri conlucrători, la inima scumpilor noștri frați și surori din Comunitățile noastre, ca un spirit de colaborare, de pace și supunere unii față de alții și toți față de Dumnezeu și organizație, să se manifeste între noi. Frații noștri pastori să slujească cu toată dragostea și să nu ne lăsăm influențați de nici un element de dezorganizare sau tulburare. Să creștem în lucrarea bună începută în mijlocul nostru. Cînd vom începe să punem în ordine relațiile noastre personale cu Dumnezeu și cu frații noștri, puterea lui Dumnezeu se va manifesta vizibil în mijlocul nostru.

Dacă, stimați frați conlucrători, sîntem chemați de Dumnezeu a fi slujitori ai Săi și conducători în Biserica Sa, atunci trebuie să conducem turma peste care Dumnezeu și Biserica ne-apus ca păstori, cu pocăință deplină, cu o sinceră mărturisire și printr-o viață de sfințire și de jertfire de sine. Căci „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1,9).

Să nu uităm că toți cei care privesc la noi trebuie să vadă o manifestare a caracterului Domnului Hristos în cuvintele și acțiunile noastre. Noi trebuie să fim ceea ce Dumnezeu dorește și așteaptă de la întreața Sa Biserică să fie. În Biserica lui Dumnezeu nu există un dublu standard. Unul pentru slujitorii Săi și altul pentru ceilalți membri. Dacă predica de la amvon nu se identifică cu predica vieții noastre, a exemplului nostru, atunci nu ne-am înțeles menirea noastră. Avem cu toții nevoie să fim mai plini de înțelegere, să ne asemănăm mai mult, mai complet Maestrului nostru divin.

Cei care vor consimți să intre într-o astfel de legătură cu Dumnezeul cerurilor și cu frații lui, care vor fi binevoitori a se supune Duhului înnoitor al cerului și va privi cu considerație și dragoste la fratele său, care va înceta să se socotească pe sine mai înțelept ca alții și care nu se va lăsa ispitit de propriile lui amăgiri, nu va imita lucrarea lui Lucifer de a-și face sateliți pe care să-i lanseze pe o orbită în jurul său, pentru a produce dereglări spirituale și organi-

S U M A R

- Priorități spirituale
- Realități contemporane
- 8 Martie
- Oaie ... fără păstor
- Pe potecile gândului
- Bogatele învățături
ale Sanctuarului
- Pastorul
și demnitatea umană
- Epistola către Evrei
- Fiul lui Dumnezeu —
Fiul Omului
- Domnul Neprihănirea
Noastră
- Sfirșit de cale

Zile remarcabile, deosebite ! Ochiul nostru privește veștile ziarelor care de foarte multe ori ne aduc doar scrierile realităților vii pe care le trăim de la mic la mare, pe care le savurăm cu nesăț, ne înalță inima, ne transpun. Realizărilor, le-am putea spune acordurile ce se scriu la grandioasa noastră epopee națională, iar activitățile, ritmul lucrărilor, cotele maxime, intensivitatea și calitatea muncii ce se desfășoară pe ogoare fără pauze, uneori chiar noaptea, le-am putea considera instrumente de bază în aceste acorduri. Privite ca un tot unitar, toate acestea au darul să ne deschidă ochii și să ne ajute înțelegerile noastre.

Iată câteva măsuri — adevărate valori — ale acordurilor acestor zile, ce se impun atenției și aprecierilor unanime :

— În întreprinderi și instituții, la case de cultură, cluburi cămine culturale, muzee din întreaga țară, potrivit unor interesante programe alcătuite din timp au loc manifestări felurite destinate să-și aducă partea lor de contribuție, la creșterea continuă a nivelului de cunoștințe al celor mai diverse categorii de oameni ai muncii, la desăvârșirea profilului lor moral și cultural.

Astfel, în preocuparea de a găsi genuri cât mai instructive, dar și atractive ale unor astfel de manifestări, atât în capitală cât și în țară, se inițiază în aceste zile, o adevărată suită de concursuri festival-artistice în care se oglindesc printre altele: momente remarcabile din istoria patriei noastre, marile transformări sociale din ultimul timp, arta și cultura nouă, socialistă. În multe județe, de pildă, se bucură de un interes deosebit organizarea meselor rotunde și serile educative având ca temă „Profilul moral al tineretului din patria noastră“. Tot în completarea acestui ansamblu se înscriu și diferitele organizări de muzee destinate să prezinte

publicului arta românească, grafica militantă, etnografie, meșteșuguri cum e de exemplu al covoarelor românești, arheologie, etc.

— Pe ogoarele noastre, deși timpul oferă temperaturi ceva mai scăzute, zilele sînt destul de fierbinți. Efortul și încordarea maximă, ca să nu se piardă nici un minut în ritmul și calitatea lucrărilor, este extremă. Sînt concentrate toate forțele pentru grăbirea semănatului și în multe localități elevii școlilor au contribuit cu nenunțate ore de muncă voluntară efectuate în vacanță pentru urgențele ivite. Pregătirea terenului și semănatul cunosc un flux continuu lucrîndu-se chiar și noaptea la lumina farurilor.

Și așa se explică faptul că fiecare zi ar aduce veștile că arăturile au fost efectuate la timp, că hectarele sînt însămințate cu miile sau că, unele culturi au fost chiar terminate de însămințat. Limbajul cifrelor menționate în presă, ne spune că oamenii își fac întru totul datoria, avînd evident pe umerii lor răspunderea importantă a pîinii de mîine pentru care ne rugăm mereu : „Dă-ne-o nouă astăzi“. Implorăm Cerul să încoroneze toate aceste eforturi cu ploii la vreme, iar noi să nu precupețim nici un efort pentru a face la timp și în bune condiții lucrările fierbinți ale acestei primăveri.

— În stațiunea Eforie Nord a fost inaugurat un nou hotel sanatorial aparținînd Uniunii Generale a Sindicatelor din România. Este o construcție modernă cu 10 etaje care dispune de 151 camere cu 2 locuri fiecare, 11 apartamente, un hol recepție cu bibliotecă și tonete comerciale, un cabinet medical, un birou de turism și activități cultural-educative. Hotelul a fost prevăzut cu instalații de

(Continuare în pag. 3-a)

8 Martie

Ziua aceasta de 8 Martie, intrată în istorie și tradiție, este ziua consacrată în lumea întreagă în cinstea aceleia ce s-a numit la început „Isa”, femeie și apoi Eva : mama tuturor celor vii.

De-a lungul veacurilor, femeia nu a fost prețuită întotdeauna așa cum ar fi trebuit.

Apostolul Pavel, marele apostol al creștinismului, referindu-se la această stare de lucruri scria : „Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos... nu mai este nici parte bărbătească nici parte femeiască, fiindcă toți sînteți una în Hristos”. Gal. 3,27-28. Era și atunci concepția aceasta de umilire și nesocotire a femeii și apostolul a precizat : sînteți una, sînteți egali, bărbatul și femeia sînt una. Dar a durat încă mult ca această egalitate să devină fapt. Și dacă așa cum vom vedea în continuare în unele țări aceasta este azi o realitate, mai sînt încă multe locuri pe pămînt în care femeia este încă ignorată, înjosită, exploatată și tratată cu dispreț.

8 Martie, este ziua închinată lor, femeilor. Așa cum scria Demostene Botez :

E ziua femeii — e ziua ta mamă !

E ziua chipului ce-l port în ramă.

Ce însemnează această zi în era noastră ? „Pentru sutele de milioane de femei din lumea întreagă conștiența tot mai mult de rolul și locul lor în făurirea istoriei, Ziua Internațională a Femeii a devenit un simbol al solidarității în lupta pentru drepturi și îndeplinirea năzuințelor lor vitale, pentru independența națională, libertate, pace și progres social, pentru fericirea copiilor și căminelor lor“.

Ziua Internațională a Femeii este un prilej de manifestare a

solidarității militante cu lupta femeilor din lumea întreagă. Constituind circa jumătate din întreaga omenire, femeile reprezintă o uriașă forță socială. Potrivit statisticilor O.N.U. în 1970 numărul femeilor s-a ridicat la 1.807 miliarde, din totalul de 3,621 miliarde de locuitori ai Terrei. Din evaluările demografice pentru 1975 reiese că la sfîrșitul anului respectiv femeile vor reprezenta peste două miliarde din populația globului.

Un raport publicat la Geneva de Biroul Internațional al Muncii consemnează că în lume s-au petrecut modificări în ce privește situația femeilor aflate în cîmpul muncii. Numărul lor a sporit, și astfel ele reprezintă o

treime din mîna de lucru pe plan mondial : adică 562 milioane dintr-un total de 1.637 miliarde. Aceste modificări derivă — subliniază raportul — din faptul că s-a impus tot mai mult ca femeile să beneficieze în mod egal de aceleași șanse. Totuși situația lor rămîne dificilă deoarece așa cum se menționează în document în multe țări, „femeile pornesc în viața profesională cu diferite handicapuri, generate de insuficiența educației, orientării și formației profesionale.“ De exemplu o statistică a O.N.U.-lui arată că din cei circa 850.000.000 de analfabeți,

existenți în lume, majoritatea sînt femei. Deseori, eforturile pentru remedierea acestei situații au suferit un eșec din cauza tradițiilor și a prejudecăților.

În țara noastră însă lucrurile au cu totul altă față. Una din marile cuceriri ale socialismului în România este asigurarea deplinei egalități în drepturi pentru masele de femei — care reprezintă peste jumătate din populație — s-au creat condiții pentru participarea activă la viața politico-socială a țării, la conducerea societății. Nu este domeniu de activitate care să nu fie accesibil femeii. Ele sînt prezente pe ogoare, în uzine și fabrici, în școli pînă la cel mai înalt grad, în domeniul pentru îngrijirea sănătății, în organele de conducere ale comunelor, orașelor și județelor și pînă în cele mai înalte foruri de conducere ale țării.

În ce privește mișcarea de femei din România, acționează cu perseverență pentru întărirea prieteniei, solidarității și colaborării cu organizațiile femeilor din țările socialiste, din țările pe calea dezvoltării și cu femeile din toate țările lumii. Consiliul Național al Femeilor din țara noastră are legături cu peste 120 organizații naționale și internaționale ale femeilor din 90 de țări, căutînd să-și aducă contribuția sa activă la pacea și progresul omenirii.

Dar mai presus de toate acestea, în țara noastră, se apreciază foarte mult rolul hotărîtor pe care femeile îl au în dezvoltarea și întărirea familiei, nucleul de bază al societății noastre, în creșterea și educația sănătoasă a tinerei generații.

În cele ce urmează aș dori să insist asupra rolului deosebit pe care-l are femeia în această privință. Rol foarte important, așa cum spunea o viitoare mamă : „Am fost însă, dis-

tribuită, fără știrea mea în rolul Evei... Va fi un rol nou, pe care l-am dorit dar pe care abia acum îmi dau seama, va trebui să-l joc toată viața, fără o clipă de oboseală sau plictiseală, cu plăcere și dăruire totală”.

O maximă veche spune: „Se cer patru lucruri unei femei: virtutea să-i îmbrace inima, modestia să-i lumineze fruntea, blindețea să-i stea pe buze și munca să-i ocupe mâinile”.

Să analizăm aceste patru lucruri. În cartea Proverbelor înțeleptul Solomon pune o întrebare și dă și răspunsul: „Cine găsește o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele”. „O femeie cinstită e cununa bărbatului”.

Despre o tinăra femeie în Vechiul Testament s-a scris: „Mi s-a spus tot ce ai făcut... căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită. Tot poporul care era la poartă și bătrînii au zis: „Sintem martori! Domnul să facă pe femeia aceasta care intră în casa ta ca Rahela și Lea, care amîndouă au zidit casa lui Israel! Arată-ți puterea în Efrata și fă-ți un nume în Betleem!”

Fă-ți un nume, un nume bun care e mai de preț decât orice bogăție. Străduința fiecărei femei să fie zi de zi, pe cărarea vieții, de a se feri de orice aparență rea — de a manifesta virtutea curăției și a păstra un nume bun.

Despre cele două femei din vechime, amintite, se spunea: „Au zidit casa lui Israel.” Înțeleptul Solomon zice în cartea Proverbelor: „Femeia înțeleaptă își zidește casa”. Femeia înțeleaptă va căuta să dăinuiește un cămin trainic și fericit în care întreaga familie să se simtă bine, privind cu bucurie spre viitor.

Modestia să-i lumineze fruntea și blindețea să-i stea pe buze. Podoabe alese ale femeii: modestie, blindețe, bunătate. În cartea Proverbelor citim: „O femeie plăcută capătă cinst”.

Jean Jacques Rousseau spune: „Cea dintîi și cea mai însemnată însușire a unei femei este blindețea”.

O femeie să se ferească de certuri în cămin, între vecini în

biserică și oriunde. Cineva a zis: „Certurile femeilor provoacă războaiele bărbaților”. Cruțați pe bărbați de războaie. Fiți blinde și modeste pentru ca astfel căminul să fie continuu o oază a fericirii pentru întreaga familie în acest tumult al omenirii.

Virtutea, modestia, blindețea, bunătatea și munca să-i ocupe mâinile.

Se spune despre albină: „Albina este apreciată nu pentru că muncește pentru ea, ci fiindcă muncește pentru toți”. Așa este femeia — mama, soția sau bunica — care muncește pentru toți, se cheltuie pe sine, uitînd de sine așa precum zicea un poet:

„Prea bine nu știi ce înseamnă
Să uiți de tine pentru toți
Dar pentru cîți din jur,

o, mamă,
Te cheltui tu și nu socoli!”

Aceasta este femeia adevărată, aceasta este mama. Așa precum pomul nu poartă fructe pentru el, ci pentru oameni, așa se dăruiește ea pentru cei dragi ai ei.

O scriitoare zugrăvea astfel aceste relații: „Dintre omenescile legături... dintre dăruirile omului altui om, sau oamenilor, cu generozitate durabilă și fără moarte, rămîne legătura dintre părinți și copii, și mai înduioșătoare încă aceea dintre mamă și copil... Iertare, cruțare, înțelegere, îngăduință, prețuire nelimitată și dragoste veșnică gata să apere, să ocrotească, să lupte și să jertfească nu găsește făptura omenească niciodată nicăieri, așa cum a găsit din pruncie și pînă la capătul vieții ei, pînă la marginea mormîntului ei, al mamei, așa cum a găsit la ea”.

Fie, ca în ziua aceasta consacrată lor, femeile să-și amintească odată mai mult și să nu uite niciodată rolul lor, rol pe toată viața, de a zidi căminul lor, de a crește și educa în mod sănătos generațiile de mîine bineștiind că în felul acesta lucrează la propriul bine, la proșăirea țării noastre scumpe și la binele și fericirea întregii omeniri.

Închei cu cuvintele înțeleptului Solomon adresate femeii: „Răsplățiți-o cu rodul muncii ei și faptele ei s-o laude la porțile cetății”.

M. T. PĂRVAN

◆realități contemporane◆

(urmare din pag 1-a)

încălzire centrală pentru a putea funcționa și în sezonul rece cînd vor fi găzduiți oamenii muncii sosiți la tratament în sanatoriile balneare din Eforie Nord.

— În țară funcționează 28 de stații de control al poluării aerului. Specialiștii Academiei de Științe Medicale acordă o importanță deosebită elaborării unei metodologii moderne de investigare a poluării mediului și a efectelor ei asupra sănătății populației. Pe linia acestor preocupări au fost definite unele procedee pentru controlul continuu al poluării aerului prin metode automate și manuale integrate. Pînă în prezent au fost realizate și funcționează sub îndrumarea institutului de igienă și sănătate publică, 28 stații de control al poluării aerului în diferite centre industriale printre care Galați, Hunedoara, Tirnăveni, Năvodari și București. Programul de cercetări prevede continuarea studiilor în această direcție privind influența poluanților în atmosferă asupra organismului.

Aceste „acorduri” ce le trăim astăzi, alcătuiesc „simfonia” de mîine a profilului scumpei noastre patrii. Ne înscriem și noi pe linia lor cu deplină opțiune urînd succes deplin tuturor oamenilor muncii pentru înfăptuirea planului și programului stabilit.

Redacția

E xistă în mijlocul nostru o oaică fără păstor. Ea merge singuratică, plângând sub greutatea propriilor sale preocupări, cum și a celor din jur. Ea nu are pe nimeni căruia să-i mărturisească grijile și îndoielele sale, sau să-și descarce sufletul. Ea ezită adesea să se mărturisească vreunui prieten de teamă ca nu cumva să nu fie bine înțeleasă. Ea zăvorăște în inima ei problemele semenilor, străduindu-se a găsi o soluție pentru fiecare din ele.

Cine este oaică această oaică cu un comportament atît de deosebit? Cine este acest suflet solitar în mulțimea de credincioși? Fapt paradoxal și totuși real, ... această oaică, este ... păstorul.

Păstorul credincioșilor din toate comunitățile noastre! Să ne gândim cu adevărat: Cine poartă problemele personale ale păstorului? Cine le rezolvă? Cine sprijinește și sfătuiește pe păstor în greutățile sale, și cu cine vorbește el despre neliiniștile sufletului său? Cine ia asupra lui măcar o jumătate din orele singuratică sau din momentele de insomnie pe care trebuie să le suporte omul lui Dumnezeu? Cu cine se poate sfătui el cînd este în călătorie, departe de căminul său? Cine se apropie de el pentru a-l însoți în rugăciune și în comuniune cu Dumnezeu?

Încrederea reciprocă între pastori și o puternică unitate și înțelegere reciprocă, sînt cîteva dintre marile nevoi ale corpului nostru pastoral.

Suspiciunea tulbură spiritele. Unde se poate găsi o temelie sigură pe care să clădim încrederea și prietenia?

Neliiniștea și tristețea ce pun uneori stăpînire pe inimi amenință să stăpînească și viața păstorului.

Această lipsă de încredere care produce un efect dezolant asupra sufletelor amenință să se cuibărească în inima slujitorului lui Dumnezeu. Speranța Adventă se bazează pe încrederea în Dumnezeu, pe încrederea reciprocă între frați și pe încrederea în organizația Bisericii.

Dacă această încredere se pierde, atunci... se pierde o comoară de mare preț. Lucrarea devine o profesie, păstorul trăiește rupt de realitate și de frații săi, izolat. În acest caz, lucrarea sa nu va aduce nici un fel de roade.

Păstorul a fost pus de o parte slujirii lui Dumnezeu și Evangheliei. Raporturile sale cu Dumnezeu

Oaie... fără păstor

trebuie să fie așa de strînse, încît să-i permită a veni la Domnul Isus Hristos, Mintuitorul nostru spre a-l prezenta problemele sale, avînd convingerea că El le va rezolva. El trebuie să știe că în momentele de descurajare Domnul Isus este tot-

deauna gata a-l ajuta. Pierdut în anonimat și departe de cei ai săi — considerîndu-se ca uitat de toți, el trebuie să-și aducă aminte că Acela care l-a chemat, nu părăsește niciodată pe servii Săi credincioși. El nu trebuie să uite vreodată că este un reprezentant al lui Hristos în locul unde se află. Acesta este un lucru important.

Ca slujitori ai Evangheliei avem cu Isus conversații dese și cordiale. Să-i prezentăm Lui problemele noastre personale prin rugăciune și inima noastră se va umple de pace.

Dar, ca pastori noi avem de asemenea o datorie față de colegii noștri. Este vorba de o datorie sfîntă de prietenie față de cei care și-au consacrat viața aceleiași cauze ca și noi. Este trist să constatăm că acest spirit lipsește citeodată și că el este înlocuit prin neîncredere și acțiuni condamnable ale invidiei. „Poate că un păstor se simte stînjinit să-și deschidă inima cuiva, pentru a-și mărturisi grijile personale, problemele și deziluziile. Frații mei, în lucrarea lui Dumnezeu, nu trebuie să fie astfel!”.

Dacă este o ființă omenească ce are nevoie de căldura și prietenia colaboratorilor, acesta este păstorul. El are nevoie de un interlocutor înțelegător și plin de încredere. El simte mult nevoie de a primi un sfat cu privire la viața sa, a familiei sale și a lucrării și responsabilității sale.

Înainte oricărui lucru, noi trebuie să fim creștini veritabili și cea mai bună definiție a creștinismului este de a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși. Ori, printre cei care merită numele de „aproapele” este fără nici o îndoială, păstorul, colegul nostru de serviciu. Puțin important locul unde sîntem, postul pe care-l ocupăm, etc. Dumnezeu cere de la fiecare dintre noi această simpatie ca principiu fundamental. Încrederea trebuie să domnească între lucrătorii lui Hristos. Aceasta va contribui mult ca misiunea lor să fie eficientă.

Dumnezeu are o solie categorică pentru noi, pastori și credincioși. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire”. Să nu permitem ca neîncrederea și suspiciunea să dărîme puterea Evangheliei, în noi și în lucrarea noastră. Nu trebuie să avem prejudecăți. Trebuie să ne ferim a judeca „mai ales motivele altora și a pierde astfel încrederea în colegi și a ne lipsi de iubirea reciprocă ce trebuie să existe între pastorii Evangheliei lui Hristos. Noi trebuie să rămînem uniți în ciuda neîncrederii pe care Satan se străduiește să o introducă în Biserică și printre noi ca slujitori ai Săi.

Fiecare păstor al Evangheliei dorește să aibă succes în lucrarea sa, dar să nu uităm că succesul unuia

este propriul nostru triumf și eșecul său este propria noastră înfrângere. Cîți pastori nu s-au pierdut în cursul drumului, pentru că ei n-au avut curajul și încrederea pentru a-și deschide inima față de un coleg atunci cînd avea el nevoie de sfaturi. Lor le-a lipsit un sfat, un cuvînt de iubire la momentul oportun. N-ar trebui oare să suplînim lipsurile și să renunțăm la greșelile noastre de pînă acum?

Să cerem în fiecare zi lui Dumnezeu ca El să ne dea tuturor o putere din ce în ce mai mare de a vesti cu putere solia păcii. Iubirea și încrederea manifestate între noi ca slujitori ai lui Dumnezeu va da putere și succes lucrării noastre.

Prietenia nu este un lucru pe care să-l cerem de la alții. Prezența și poziția noastră în lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să facă ca aceasta să se manifeste în mod spontan față de toți ceilalți.

Prietenia este necesară, ca și credința și ca toate celelalte sentimente nobile din inimă. Afectiunea naște afectiune. Este un sentiment foarte aproape de cel al iubirii. Cu cât vom manifesta mai multă încredere și prietenie față de ceilalți credincioși aceste sentimente se vor întoarce la noi și se vor reflecta în noi. Adevărata prietenie ne ajută să credem în aproapele nostru. Puterea lui Dumnezeu să binecuvînteze lucrarea noastră și să reverse Duhul Sfînt asupra acestei „oi fără păstor“, care sintem noi și să ne ajute să fim uniți pentru alții colegi, prieteni, conlucrători și nu rivali sau vrăjmași.

Cînd va apare Marele Păstor, Domnul Isus Hristos să ne poată spune: „Bine slugă bună și credincioasă“. Tu ai fost călăuză pentru turma ta, ai vestit Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și ai fost un ajutor de nădejde pentru frații tăi de slujire în momentele dificile ale lui... „întră în bucuria Stăpînului tău“, și să descopere colegul tău, că datorită fie gustă din deliciale vieții veșnice.

Să dea bunul Dumnezeu ca inima pastorului să fie ca o casetă în care să păstreze cu dragoste, demnitatea și bunul nume al colegilor săi din lucrare. Să facem să domnească în inima noastră dragostea, încrederea și lauda care vin de la Isus Hristos. Acestea să se reverse apoi de la noi peste toți colegii și conlucrătorii noștri.

Pastor
Eugen Bostan

De potecile gîndului

Gîndurile de față vor suna argintiu ca să anunțe o plăcută excursie pe potecile gîndului, spre culmi însoțite. Acolo cerul și pămîntul au alte dimensiuni, clopotul albastru-sfîcios al orizontului este ridicat în văzduh de o uriașă mină nevăzută. Tărîna se scutură de pe poalele dantelate ale acestui clopot de azur.

Sus pe culmi de munți cărunți sufletul se umple de măreție. „Cînd privesc cerurile, lucrarea mîinilor Tale, luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să te gîndești la el? Și fiul omului ca să-l bați în seamă?... Doamne, Dumnezeule, cît de minunat este numele Tău pe tot pămîntul!“

Acolo sus, aerul are ceva din tărîna stîncii. El n-a fost încă viciat și nici apa din care beau vulturii și caprele negre n-a fost murdărită. Cine bea din ea o singură dată, n-o mai poate uita.

Dar acolo sus nu poate ajunge oricine. Cei cu inima slabă nu suportă urcușul. Cocoloșii preferă să stea papuc peste papuc în fotolii. Superficialii, amatori de rezultate imediate sînt sever respinși de paznicul de piatră al munților. Gălăgosi, usuraticii au rămas mai jos. Căutînd spectacolul, ei înșiși se dau permanent în spectacol. Dar cei care au urcat sînt prea sus ca să-i mai vadă pe ceilalți. Doar zumzetul lor se mai aude supărător un timp.

Pe culmi ajung aleși — cei care au o țintă înaltă și tărîna de a o urmări cu orice preț. „Ceea ce trebuie unui caracter, ceea ce face pe cineva să aibă succes deplin și să fie onorat între oameni — dorința neînfrîntă după ceva mai bun, voința plină de rîvnă, efortarea plină de curaj, stăruința neobosită — nu trebuie să fie înăbușite.“

Dacă mușuroaiele de care ne împiedicăm ne supără, înălțimile ne atrag și ne provoacă. Marile adîncimi și marile înălțimi au fost cucerite cu jertfe. Unul dintre acești temerari a fost întrebare ce-l determină să urce înălțimile. Răspunsul a fost scurt și puternic: „Faptul că ele există!“ Iată ce nu va înțelege niciodată mediocritatea.

„Iubiți frați, care este ținta și scopul vieții voastre? Rîvniți voi după o educație care să vă facă să aveți un loc de frunte? Nutriți voi gîndul pe care nu îndrăzniți să-l roștiți că veți ajunge într-o zi la culmea puterii intelectuale...? Nu este nimic de condamnat în aceste dorințe. Fiecare din voi poate să-și pună o țintă. Nu vă mulțumiți cu

talente mijlocii. Puneți-vă ținte înalte și nu cruțați nici o oboseală pînă nu le ajungeți.“

Așadar, pentru a urca pe culmile vieții, trebuie urcate mai întîi culmile gîndirii. Condiția aceasta este obligatorie. Chiar dacă întîmplarea sau o anumită îndeminare ar face pe unii să ajungă pe vreo înălțime a vieții fără să fi urcat mai înainte cu răbdare și cu pasiune clocotindă culmile gîndirii, ei vor fi lipsiți de satisfacții înalte. Totdeauna plapuma le va fi prea scurtă. Cînd nu li se vor vedea picioarele diforme, le va fi vizibil gîtul strîmb. Se vor umple de ridicoli (păcat că nu-l simt, fiindcă n-au simțul umorului). În aplauzele de satisfacție ale trudei și meritului ofensate, un vînt le va smulge cuibul de pe înălțimi „și vor fi ca și cînd n-au fost niciodată“.

Nu vă temeți de înălțimi. Nu vă speriați de obstacole. Toți cei care au creat vreodată ceva de valoare spun că tocmai dificultățile i-au stimulat. Rezolvarea problemelor mai dificile au procurat celor perseverenți satisfacții unice. Indirecte uneori, obstacolele au fost cauza marilor realizări“.

„Adu-ți amînte că nu poți atinge o țintă mai înaltă decît aceea pe care ți-ai pus-o singur. De aceea pune-ți gîndul la o țintă înaltă și pas cu pas, chiar cu efortări chinuitoare, cu sacrificii și cu lepădare de sine urcă mereu toate treptele acestei scări spre progres. Nu te lăsa oprit sau împiedicat de nimic. Așa numitul destin nu și-a țesut rețeaua sa în jurul niciunui om așa de tare încît el să se creadă fără ajutor și nehotărît. Imprejurările potrivnice ar trebui, din contră, să formeze în noi o și mai mare hotărîre de a le birui. Dărimarea unor piedici și împotriviri ne va da o deprindere mai mare și curaj de a merge tot înainte și de a birui orice în cale. Înaintați cu hotărîre în direcția cea dreaptă și atunci împrejurările vor ajunge să vă fie ajutoare și nu piedici la reușită“.

În îndrăzneala unei ținte înalte se ascunde o parte din puterea Creatorului. Doi orbi au reușit să escaladeze vîrfurile Matterhorn din munții Alpi. Au vrut să atragă atenția lumii asupra soartei acestei categorii nefericite de oameni. Dar, cu ocazia aceasta au dat o lecție extraordinară celor mai înzestrați

(continuare în pag. 17)

BOGATELE ÎNVĂȚĂȚURI ALE SANCTUARULUI

Sanctuarul pămîntesc cu serviciile sale pline de însemnătate, avea menirea să fie o lecție intuitivă pentru Israel, arătînd cum tratează Dumnezeu problema păcatului. Jertfele arătau dinainte la jertfa ispășitoare a lui Hristos, care, ca Miel al lui Dumnezeu, avea să ridice păcatul lumii. În El, ca Marele Antitip al tuturor celorlalte tipuri, aveau să-și găsească ele împlinirea lor. În El, ca Înlocuitor al nostru fără de păcat, arătau toți ceilalți înlocuitori. Dacă Hristos rămîne steaua noastră călăuzitoare în studiul Sanctuarului, nu este nici o primejdie că ne-am putea rătăci pe căi lăturalnice, și nici nu vom ajunge la concluzii, sau rezultate lipsite de însemnătate.

Sora White declară : „Eu știu că problema Sanctuarului stă în dreptate și adevăr, așa cum am privit-o noi, timp de mulți ani de zile. Vrăjmașul e acela care conduce mințile pe căi lăturalnice“.

În fiecare jertfă era o binecuvîntare spirituală. În jertfa pentru păcat iudeii ar fi putut vedea și recunoaște pe Hristos ca Marele Purtător de păcat. În jertfa pentru împăcare, L-ar fi putut vedea ca Prinț al păcii. În piinile pentru punerea înainte, ca Piine a vieții. Și în sfeșnicul cu șapte brațe, L-ar fi putut vedea pe El ca Lumină a vieții. Prin ochiul credinței, altarul tămîierii ar fi fost pen-

tru ei, calea de a se apropia de prezența lui Dumnezeu.

Paștele ar fi fost pentru poporul ales mult mai mult decît izbăvirea din sclavia Egiptului. Primele roade, mai mult decît simpla făgăduință a recoltei pămîntului. În sărbătoarea Trîmbițelor, ei trebuiau să privească înainte la sunarea ultimei solii pe pămînt, cînd cei credincioși aveau să fie chemați să se pregătească pentru marea zi a ispășirii, cînd păcatul avea să fie distrus pentru vecie din univers. Sărbătoarea corturilor trebuia să dea loc la o bucurie nespūsă, la gîndul recoltei de pe urmă, cînd cei răscumpărați aveau să fie adunați la un loc, spre a se bucura de plăcerile odihnei veșnice.

În ciuda căderii noastre, planul lui Dumnezeu pentru mîntuire, rămîne neschîmbat. Dumnezeu a făcut un legămint cu noi, și S-a legat cu jurămint, că Iși va împlini făgăduințele Sale. El S-a angajat în Eden să ne scape din sclavia șarpeului, și prin „Sămînță“, să ne scoată de sub puterea neascultării. El a făcut aceasta, dînd pe Singurul Său Fiu născut, Care să moară pentru noi. El a primit viața de ascultare a lui Hristos, în locul vieților noastre. Acesta este marele adevăr pe care El dorește să-l învățăm din studiul tipurilor din Vechiul Testament. Noi avem nevoie să restudiem Sanctuarul în lumina crucii. Cînd

vom face așa, vom obține o mai apropiată familiarizare cu Răscumpărătorul nostru, care „Și-a întins cortul alături de cortul nostru, ca să poată locui între noi și să ne familiarizeze cu viața și caracterul Său dumnezeiesc“.

Lecția de seamă pe care o învăța Sanctuarul, era aceea a înlocuirii. Hristos a devenit Înlocuitorul nostru. El a murit nu numai pentru noi, ci și în locul nostru. Adam ar fi murit în ziua cînd a păcătuit, dacă Hristos nu S-ar fi oferit de bună voie ca să fie Garantul și Înlocuitorul său. Dar oricît de frumos era Sanctuarul tipic pămîntesc cu mobilierul său lucind de aurul cel curat, el nu putea aduce mîntuire păcătoșului. „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, ... ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, cum e argintul sau aurul, ... ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană“. 1 Petru 1,18.19.

În curte stătea altarul de aramă al arderilor de tot și li-gheanul de spălat. Aici veneau cei care doreau să-și aibă păcatele iertate. Aici se ofereau jertfele ispășitoare, și aici păcătoșii experimentau puterea curățitoare a singelui. Curtea era locul unde ei se puteau apropia cel mai mult de prezența lui Dumnezeu. În curte, jertfele arderilor erau consumate de foc pe altarul de aramă. Acest foc, aprins de însuși Dum-

nezeu, niciodată nu avea să se mai stingă. Lev. 9,24.

Deși acest altar nu mai există, noi totuși avem un Altar, Evrei 13,10. Noi putem veni oricând la Marele nostru Preot din Sanctuarul de sus, să obținem iertare.

Pe altar se aduceau diferite jertfe. Acestea ne învață metoda și însemnătatea consacrării și predării personale.

Consacrarea adunării.

Dimineața și seara, cu o regularitate ca aceea a răsăritului și a apusului soarelui, avea loc o jertfă de ardere de tot prezentată Domnului. Aceasta simboliza consacrarea completă a întregii adunări a lui Dumnezeu, în fiecare dimineață și seară. Ce tablou frumos al vieții zilnice a credinciosului, în Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!

În darul de mincare se recunoștea Dumnezeu ca proprietar, și credinciosul ca administrator. Acest dar arăta faptul că tot ce posedăm ar trebui să fie pus pe altar.

Jertfa de împăcare simboliza comuniunea. O parte din această jertfă trebuia să fie arsă în foc, și o parte consumată de către închinător. În această jertfă pentru pace sau de împăcare, se vedea persoana Domnului Hristos. Apostolul Pavel, scria Efesienilor: „Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, legea poruncilor în orînduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcînd astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia. El a venit astfel să aducă vestea cea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape“. Efes. 2,14—17.

Jertfa pentru păcat era așa de strîns legată cu păcatul, încît în limba ebraică este folosit același cuvînt pentru ambele. Hristos a venit ca să pună capăt păcatului și jertfei pentru păcat. Dan. 9,24. Jertfa era adusă pentru diferite tipuri de păcate, ca greșeli, amăgiri, dar

nu și pentru păcatele premeditate.

Jertfa pentru vină era adusă pentru păcatele comise cu știință, Lev. 6,2—5. Cuvîntul ebraic „aşam“, este tradus cu „vină sau datorie“. Hristos este jertfa pentru vină antitipică. El Și-a dat viața Sa ca să libereze pe păcătos de vină și de datoria ei. El a făcut din sufletul Său o jertfă pentru păcat. Isa. 53,10. Datoria pe care eu nu aş fi putut-o plăti, a plătit-o El de bunăvoie pentru mine.

În Sfînta se găsea sfeșnicul de aur, simbolizînd pe Domnul Hristos, Care este Lumina lumii. Ioan 8,12. Masa cu piinile punerii înainte, ne invită să ne hrănim cu El ca pline a vieții. Altarul de tămîiere al cărui parfum se revărsa dincolo de perdea, în Sfînta Sfintelor, și umplea tot Sanctuarul, era numit ardere necurmată înaintea Domnului. (Exod 30,7.8.) Lămpile trebuiau de asemenea să ardă necurmat. (Lev. 2,4.2.4) Iar piinile de pe masă erau numite: pîinea care se pune necurmat înaintea Domnului (Num. 4,7).

În lucrarea de ispășire era nevoie nu numai de o jertfă, ci și de un preot. Animalul de jertfă devenea simbolul înlocuitorului omului. El trebuia să fie junghiat. Lucrarea lui se îndeplinea prin moarte. După ce animalul era ucis, preotul lua singele și slujea cu el pentru fiecare păcătos pocăit. Tot așa și în antitip, Hristos, a murit în locul nostru. El a fost înlocuitorul nostru pe cruce. După înviere, El S-a înălțat la ceruri, și „cu însuși

singele Său a intrat în locul Prea Sfînt, după ce a căpătat o răsculpărare veșnică“. Evr. 9,1.

Totuși, Preoția Lui, spre deosebire de tip, nu se schimbă niciodată, ci continuă tot timpul. „Acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămînă pururea. Dar El, fiindcă rămîne în veac, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Evr. 7,23—25. Marea jertfă de ispășire s-a asigurat pe cruce, cînd Hristos a rostit cuvintele: „S-a sfîrșit“. Această jertfă a devenit efectivă pentru fiecare păcătos, în parte, prin slujirea preoțească a lui Hristos în ceruri. Noi ar trebui să mulțumim lui Dumnezeu că El, Care a murit pentru păcatele noastre, nu mai zace acum în mormîntul lui Iosif; căci dacă ar fi așa, jertfa Lui pentru noi ar fi fost zadarnică, și morții nu ar mai învia. Pavel spune: „Dacă nu înviază morții, nici Hristos nu a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința noastră este zadarnică; voi sinteți încă în păcatele voastre, și prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos, sint pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci sintem cei mai nenorociți dintre toți! Dar acum, Hristos a înviat din morți, El pîrga celor adormiți“. 1 Cor. 15,16—20.

Această fază a lucrării lui Hristos ca preot este esențială pentru mintuirea noastră

Serva Domnului declară : „Mijlocirea lui Hristos în favoarea păcătosului, în Sanctuarul de sus, este tot așa de esențială pentru Planul de Mîntuire ca și moartea Sa pe cruce.

Prin moartea Lui, El a început acea lucrare, care, după învierea Sa, S-a înălțat ca să o îndeplinească în ceruri. Prin credință, noi trebuie să intrăm dincolo de perdea, unde înaintemergătorul nostru a intrat pentru noi“. Acolo se reflectă lumina de la crucea de pe Golgota“. Cînd S-a înălțat Hristos, El și-a început slujba Sa cerească, în Sanctuarul ceresc, printr-o slujbă de inaugurare. Exact așa după cum în tip, Moise a uns cortul pămîntesc, tot așa și Hristos a inaugurat pe cel ceresc.

Semnalul de onoare al începerii acestui serviciu ceresc, a fost văzut în coborîrea Duhului Sfînt, în ziua Cincizecimii. Domnul nostru înviat și înălțat, a început această fază a Slujbei Sale de Mare Preot, ca anlitip al preotului pămîntesc.

Locul Prea Sfînt.

În locul Prea Sfînt, sau Sfînta Sfintelor era chivotul care conținea Legea sfîntă, scrisă de degetul lui Dumnezeu. Capacul chivotului se numea Tronul Îndurării. Deasupra capacului, pe acest Tron al Îndurării, și între heruvimi, se descoperea Sfînta Șechină, prezența lui Dumnezeu. Tronul Îndurării fiind pus deasupra chivotului, unde era păstrată Legea sfîntă, reprezintă unirea dreptății cu mila. Cum poate Dumnezeu să fie drept, și totuși să îndreptățească pe păcătosul care crede în Isus, este o taină pe care noi niciodată nu o vom putea înțelege pe deplin.

În această Sfîntă a Sfintelor, Marele preot intra o singură zi pe an, și anume în Ziua Ispășirii. Erau trei faze consecutive în serviciul preoțesc săvîrșite în sanctuar : în curte, în Locul sfînt, și în Sfînta Sfintelor. În același fel ne putem gîndi la slujba mîntuitoare din slujba de Mare Preot a lui Hristos, conținînd trei faze : prima, jertfa Sa ispășitoare pe crucea de pe pămînt, unde El a devenit jertfa noastră înlocuitoare ; a doua, slujba Sa

distinctă de Mare Preot în locul sfînt din ceruri, după înălțare, unde continuă să slujească potrivit meritelor ispășirii Sale pe cruce ; și a treia, care e și ultima fază, slujba Lui ca Judecător în Locul Prea Sfînt. Prima era simbolizată prin Paște — Hristos paștele noastre a fost jertfit pentru noi ; a doua prin Ziua Cincizecimii ; și a treia prin Ziua Ispășirii.

Nu exista o altă zi ca Ziua Ispășirii.

În tot cursul anului iudaic nu exista o altă zi, ca Ziua Ispășirii. În ziua aceasta, se cerea de la fiecare suflet ca să se abțină de la orice lucru lămes, și să se umilească pe sine înaintea lui Dumnezeu. La această ocazie importantă, Izrael se trezea în zori, și aducea ca de obicei, jertfa de dimineață. Num. 29,11. Poporul iudaic numea aceasta „Ziua ispășirii“. În ea, marele preot avea de săvîrșit o lucrare specială. Încă de dimineață, pune de o parte îmbrăcămintea sa obișnuită de preot, și se îmbrăca cu veșminte albe și sfinte. Pe capul său, el pune mitra, sau un fel de turban de în, în locul bonetei obișnuite. Lev. 16,4. Scopul cel mare al zilei era să se ia orice păcat de pe popor și de pe sanctuar. Slujba din ziua aceasta chema pentru judecarea finală a tuturor păcatelor ce fuseseră transferate asupra sanctuarului în cursul anului. Slujba de fiecare zi era mijlocul prin care păcatele erau puse asupra sanctuarului. Ziua ispășirii arăta mijlocul prin care ele erau scoase afară.

Marele preot lua sîngele țapului pentru Domnul în Sfînta

Sfintelor, și îl stropea înaintea Tronului Îndurării. După cum în tip aceasta era ziua judecării tot așa este și în antitip. Noi simțem acum în faza finală a lucrării de mijlocire a lui Hristos din Sanctuarul ceresc. Profetul Daniel ne spune despre timpul cînd avea să înceapă această lucrare. Dan. 8,14. Vizionarul de pe Patmos a văzut în viziune chivotul cu Legea cea sfîntă. Apoc. 11,19. El a văzut de asemenea un înger zburînd prin mijlocul cerului, anunțînd că a sosit ziua judecării. Apoc. 14,6,7. Curînd după aceea, acestui puternic înger, i s-a alăturat un altul, chemînd pe poporul lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Urmează un al treilea care descrie pe sfinți, și declară că ei aveau să țină poruncile lui Dumnezeu și să prețuiască mărturia lui Isus.

Legea și judecata erau cele două aspecte însemnate din viziunea profetului, și amîndouă sînt concentrate în Locul Prea Sfînt din Sanctuarul ceresc. Sanctuarul și Sabatul pe care stă solia Adventă ; de felul cum înțelegem și acceptăm aceste adevăruri însemnate, putem intra, prin credință, împreună cu Marele nostru Preot, în Sfînta Sfintelor din ceruri. Numai aceia care urmează îndeaproape pe Marele lor Preot în Sfînta Sfintelor, vor fi siguri împotriva unor curse amăgitoare. Noi nu trebuie să ne temem de lucrările subtile ale diavolului, deoarece avem asigurarea că, Marele Conducător al mîntuirii noastre mijloceste pentru poporul Său, nu în calitate de cerșetor, care caută să determine pe Tatăl la acte de milă, ci ca Biruitor ce-și pretinde trofee biruinței Sale. Din cauza problemei păcatului, trebuie să existe o zi finală a ispășirii. Atunci noi vom vedea adevărata natură a păcatului. Atunci se va descoperi, într-un fel nou, neschimbabilitatea Legii lui Dumnezeu, și măreția neîntrecută a dragostei lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu va fi curățită de orice păcat, iar pacea și seninătatea vor stăpîni din nou în Universul lui Dumnezeu.

Pastor
H. Arteniian

Pastorul în activitatea sa pare de-a face în mod nemijlocit cu credinciosul, cu sufletul lui, cu virtuțile și mai ales cu păcatele lui. Omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu este o făptură superioară tuturor viețuitoarelor pământului, sub aspectul moral-intelectual-spiritual. Creatorul l-a înzestrat cu facultăți care-i conferă o demnitate nativă de o indiscutabilă distincție.

În literatura umanistă din epoca Renașterii se află o pagină superbă de o rară frumusețe a lui Pico Della Mirandola (1463-1494), scrisă ca introducere la celebra sa lucrare, cele 900 de teze. Introducerea poartă titlul: „Oratio de hominis dignitate“, adică „Discurs despre demnitatea omului“, din care reproducem un pasaj semnificativ, în care Creatorul, după imaginația autorului, s-ar fi adresat primului Om în termenii următori:

„O, Adame, nu ți-am hărăzit nici vreun chip, nici vreun loc anume, nici vreun dar care să fie numai al tău, pentru ca atît chipul cît și locul și darurile tale să le dorești, să le dobîndești și să le stăpînești prin tine însuși. Natura îngrădește celelalte specii prin legi dinainte stabilite. Tu însă, neîngrădit de nici o opreliște, te definești prin propriul tău discernămint, în voia căruia te las. Te-am așezat în mijlocul lumii ca să poți cerceta mai bine toate cîte le cuprinde lumea. Nu te-am făurit nici ca pe o ființă cerească, nici pămîntească, nici muritoare, nici nemuritoare, pentru ca, prin tine însuși, în mod liber, ca un pictor bun sau ca un sculptor dibaci, să-ți modelezi propriul tău chip pe care îl preferi. Vei putea să degenerezi spre ființele inferioare, care sînt brute; sau vei putea să te înalți, după călăuza cugetului, spre cele superioare, care sînt divine...“

În concepția umanistului florentin, omul și-a dobîndit demnitatea sa umană prin însuși faptul că este liber să aleagă între bine și rău, între ce este

PASTORUL și demnitatea umană

demn sau nedemn de el. Propria sa alegere îl va înălța sau îl va înjosi, îi va consolida prestigiul sau îi va scădea demnitatea.

Pastorul are menirea să ajute pe păstoriții lui în a-și păstra demnitatea lor și să respecte la rîndul lor demnitatea fiecărui om.

Dar ce anume cuprinde în sine noțiunea de demnitate?

Termenul DEMN înseamnă că cineva este vrednic, capabil sau destoinic. Noțiunea de DEMNITATE derivă din acest cuvînt, și însemnează calitatea de a fi demn; atitudine demnă; prestigiu, autoritate morală; gravitate, măreție; respectul de sine. Cînd vorbim de stima acordată insului, înțelegem de fapt respectul pentru demnitatea și valoarea umană a fiecărei persoane în sine.

„Demnitatea constă în aprecierea morală pe care cei care intră în relații cu o persoană o dau acesteia, părerea pe care ei și-o formează despre profilul său moral, determinată obiectiv de calitățile, însușirile morale și comportarea, meritele acesteia, aprecierea sau părerea manifestată prin stimă, considerație, respectul celor din jur“.

Antropofagia (canibalismul) a fost condamnată din motive de lezare a demnității umane, dar în categoria faptelor reprobabile astăzi sînt reținute și ano-

malțiile unor atitudini condamnabile, cum ar fi: discriminarea, șovinismul, huliganismul, invectivele, atitudinea zeflemistică, ironia jignitoare etc.

Etnograful francez Claude Lévi-Strauss în „Tropice triste“ se întrebă: „Să mai credem că am realizat un mare progres spiritual cînd, în loc să consumăm pe cîtiva dintre semenii noștri, îi MUTILĂM fizic și moral?!“ Desigur este dureros să constați că pentru o anumită categorie de oameni, OMUL a devenit o idee inutilă, o jucărie a împrejurărilor, unul care poate fi jignit, umilit și călcat în picioare după voie. În război omul este mutilat fizic; în timp de pace, prin lipsa de respect față de demnitatea sa umană, este mutilat și moral.

Ne-am propus să abordăm problema demnității umane văzută prin prisma activității pastorului. Lucrarea pastorului cere mult tact și reclamă o profundă cunoaștere a sufletului uman. Prin ignorarea omului ca ființă creată după un model divin, multe suflete pot fi lezate, pot fi umilite și poate fi călcat în picioare respectul de sine al celui căzut în capcanele răului.

Dumnezeu, de milenii, are de-a face cu păcătoșii. Totuși, niciodată nu a lezat demnitatea credinciosului. Chiar fiindu-i Creator și Legiuitor, nu-l constrînge pe om să facă binele, ci îl sfătuiește, îl convinge. Con-

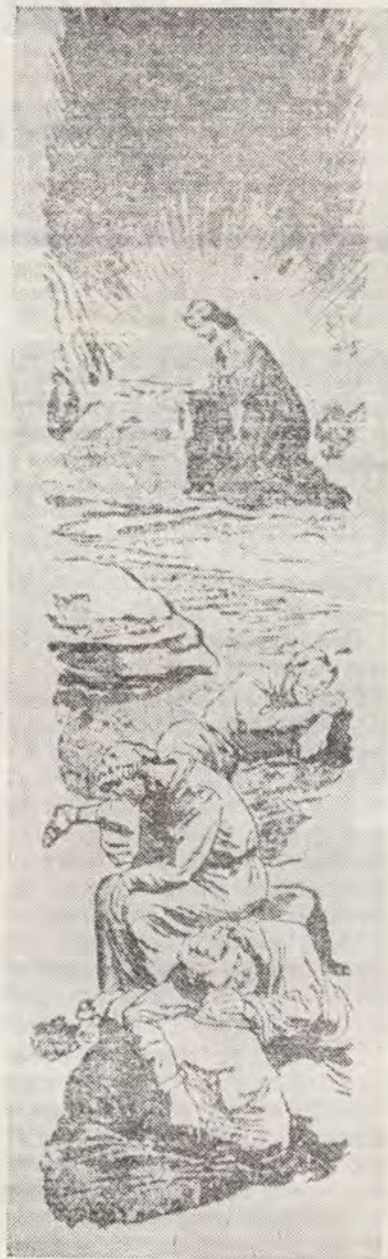
strângerea, în materie de conștiință, a fost și va rămâne un atentat la demnitatea lui. Prin profetul Osea vorbește Domnul despre poporul Său datat la idolatrie, și-și dezvăluie intențiile Sale în legătură cu acest popor (în limbaj metaforic se folosește termenul de „nevastă“, zicînd: „O voi duce în pustiu și-i voi vorbi la inimă“. (Versionea Vulgata). Cît respect, cîtă duiosie se reflectă din această intenție divină! Ar trebui să ne fie un exemplu veșnic de felul cum să ne apropiem de sufletul credinciosului și cum să abordăm problemele dificile ale celor de sub păstoria noastră.

Desigur, este mult mai ușor să condamni, decît să convingi. Caligula deseori se plîngea de cetățenii Romei: „Păcat că Roma nu are un singur cap să-l retez!“ Și pastorul cîteodată este în imposibilitate față de ceata unor îndărătnici, aproape rebeli, față de care o măsură extremă ar fi mai comodă decît o lucrare personală răbdătoare. Să cugete însă la faptul că nu are de-a face cu persoane desăvîrșite. Adevărata artă de a conduce se arată în tratarea persoanelor dificile, în aplanarea conflictelor prin convingere, și nu prin recurgerea imediată la autoritatea bisericii. Este un mare adevăr că în rapoartele frățești, mai ales dacă meca-nismul de conducere este în mîinile tale, ușor poți cîștiga o „bătălie“, dar poți să pierzi un suflet pentru care a murit Hristos.

Nici Domnul Hristos n-a le-zat demnitatea omului cînd în-tîlnea vreun păcătos. Felul cum a tratat-o pe femeia desfrînată, pe Maria cea îndrăcită, sau pe Petru și mai ales pe Iuda-Vîn-zătorul, — dovedesc un respect față de demnitatea lor umană, care izvora dintr-o adevărată dragoste față de ei, „fiîndcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt“. Ioan 13,1.

Pastorul trebuie să fie foarte atent la modul cum tratează

sufletele. Are datoria să îndrume turma ca la rîndul lui fiecare credincios să urmeze modelul divin în tratarea semenului său. Să amintim cîteva dintre acele atitudini negative care pot fi considerate ca aten-

tate împotriva demnității umane.

Discriminarea rasială trebuie condamnată hotărît, fiîndcă în-josește făpturile mîinilor lui Dumnezeu. Înaintea Domnului și înaintea legii, toți oamenii

sînt egali. A trata omul în mod discriminatoriu, pe motive de rasă, limbă, naționalitate sau convingeri religioase, lezează demnitatea omului și trebuie considerată o faptă inumană și reprobabilă.

Șovinismul de toate tipurile se încadrează în aceeași grupă a manifestărilor antisociale și inumane, condamnate de Scripturi și de lege. Atragem atenția asupra „șovinismului religios“, ce n-ar trebui să existe printre copiii lui Dumnezeu. Atitudinea sănătoasă este să recunoaștem că pentru fiecare om, credința sau convingerile sale îi sînt sfinte și formează un privilegiu personal ce nu-i poate fi contestat. Pastorul să-și îndrume turma ca fiecare credincios să dea dovadă de înțelegere și stimă atunci cînd intră în contact cu cetățenii care au convingeri religioase deosebite de ale lui sau nu au astfel de convingeri.

Desconsiderarea omului din orice motiv ar izvorî, lezează demnitatea umană. Asemenea greșeli se fac cînd unii se pre-valează de superioritatea lor intelectuală, de pregătirea lor superioară, și uită că adevărata educație este aceea care îl în-vață pe om să nu calce pe demnitatea altora, zdrobindu-le stîmă lor de sine.

O stare materială superioară poate fi de asemenea o sursă a unei atitudini de desconsiderare a omului. Banului i se atribuie o putere aproape magică. Observăm că oamenii modești și smeriți, devin autoritari și chiar violenți, cînd simt puterea banului în buzunarul lor. Undeva în mîntea lor s-a cîmbărit falsa convingere că prin bani ei pot totul, și că ar deține o netă superioritate față de semenii lor, ceea ce le-ar da dreptul la întîietate și la privilegiu deosebite, ieșite din comun.

Ocupația, rangul sau slujba cuiva pare cîteodată a fi un motiv pentru desconsiderarea altora. Tot așa o îmbrăcămîntă luxoasă, o haină mai bună, mai elegantă, poate determina caracterele slabe să manifeste un

aer de superioritate jignitoare față de cei cu o garderobă mai modestă.

Asemenea copiilor din timpul lui Elisei, mulți sînt ispitiți să-i desconsidere pe infirmi, pe cei cu defecte fizice, ceea ce lezează profund demnitatea umană.

Dar există un tărîm dificil în activitatea pastorului, asupra căruia trebuie să stăruim mai mult, și anume: lucrarea cu cei greșiți. În materie de psihologie s-au scris nenumărate lucrări științifice despre psihologia inculpatului, despre mecanismul secret al sufletului uman, în raport cu starea de culpă a individului. Noi nu dorim să abordăm această problemă din punct de vedere științific. Scopul nostru este cel de a cita cîteva sfaturi binevenite care se referă la datoria noastră de a-i trata pe oameni, chiar greșiți fiind, de așa ma-

demnitate și respect. Nimeni nu are dreptul să calce în picioare stîmă de sine a unui suflet, oricare ar fi fost greșeala sa. El poate manifesta un spirit de pocăință, sau inima i se poate împietri datorită păcatului, dar nici un motiv nu ne scutește de a respecta demnitatea sa de om.

O inimă în care s-a cuibărit păcatul poate erupe ca un vulcan, împrôșcînd din adîncul ei lava bănuielilor și a invectivelor, dar pastorul să nu-și piardă cumpătul în astfel de împrejurări. Să-l lase pe cel revoltat să-și golească amărăciunea. În acest timp se poate ruga ca să i se dea putere de a răspunde calm și plin de căldură și demnitate. Apostrofările, jignirile, schimbul violent de cuvinte nu-l va schimba pe cel greșit. Din contră îl va întărita și mai mult.

Trebuie reținut faptul că, „o religie care face pe oameni

a i se da credit pînă la proba contrară. Este un procedeu nejust și umilitor să fii mereu bănuitor, veșnic înclinat să crezi că ești dus cu vorba, adică să trăiești cu bănuiala că partenerul cu care vorbești, pur și simplu, te minte. Fiecare dintre noi trece prin decepții, dar nu este drept, chiar dacă ai fost furat, să crezi că toată lumea este la fel. Serva Domnului afirmă că „Dumnezeu nu va osîndi pe cineva pentru că a crezut în mod sincer unei minciuni“. Mai degrabă să greșim în a acorda credit unui nevrednic, decît să suspectăm un om cinstit! Respectul ce-l datorăm demnității umane cere această atitudine, de a fi cît mai largi în buna credință, și cît mai strîmți în rea credință față de semenii noștri.

Dacă vom urmări neabătuți respectarea demnității fiecărei persoane noi înșine ne vom do-

„Purtați-vă într-un chip DEMN de Evanghelia lui Hristos...“

Fl. 1, 27.

nieră încît să nu lezăm demnitatea lor.

„Fraților, — scrie apostolul Pavel — chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sînteți duhovnicești, să-l ridicăți cu duhul blîndeței“. Gal. 6,1. Aceasta este în primul rînd datoria pastorului. El trebuie să-l ridice pe cel ispitit, pe „păcătos“, dar să o facă „cu duhul blîndeții“.

E. G. White ne sfătuiește cum să-i tratăm pe cei greșiți, ținînd cont de demnitatea lor: „Nu dați celui greșit ocazia să se descurajeze. Nu cultivați în inima voastră o duritate fariseică și să nu-i jigniți pe frații voștri. Nu tolerați amărăciunea în mintea și în inima voastră. Să nu existe nici urmă de ironie în vocea voastră. Dacă vorbiți cu patimă, dacă sînteți indiferenți, suspicioși și fără încredere, puteți ruina un suflet“.

Oricare suflet poate greși, dar are dreptul de a fi tratat cu

să pună un preț mai mic pe ființele omenești, pe care Hristos le-a prețuit atît de mult, încît și-a dat viața pentru ele; o religie care ne-ar face să fim nepăsători față de nevoile, suferințele sau drepturile omului, este o religie greșită, falsă“.

Principiile enunțate de Hristos cu privire la tratarea celui aflat în vreo greșeală, țin cont de demnitatea inviolabilă a omului. Respectînd aceste principii, denumite „calea biblică“, (Mat.18) vom respecta omul, chipul lui Dumnezeu. De aceea „nu-l expune rușinii punînd greșeala lui în fața altora, și nu aduce ocară asupra lui Hristos, făcînd să fie cunoscut în public păcatul sau greșeala unuia care poartă numele Lui...“

Demnitatea omului reclamă și creditul ce ar trebui acordat fiecărui suflet. Pastorul nu trebuie să trateze sufletele cu suspiciune. Fiecare are dreptul de

vedea a fi demni de numele pe care îl pretindem și vom favoriza apariția în jurul nostru a unui climat blînd, respectuos și pașnic, care se va reverbera — asemenea undelor sonore și luminoase — în societate, contribuînd la fericirea vremelnică și veșnică a sufletelor pentru care a murit Isus Hristos.

Domnul să ne ajute să ne achităm în mod demn de sfînta noastră datorie, conform sfatului Scripturii: „Vă sfătuiesc dar... să vă purtați în chip DEMN de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii“. Efes. 4,1-3.

Pastor,
V. Moldovan

epistola

Te-am născut'.

„Și, cum zice iarăși într-alt loc : 'Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec !

„El este Acela care, în zilele vieții Sale pămîntești, aducînd rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui,

„Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.

„Și după ce a fost făcut desăvîrșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mințiri veșnice,

„Căci a fost numit de Dumnezeu : 'Mare Preot — după rînduiala lui Melhisedec'“.

VERSETUL 1

Marii preoți erau luați dintre oameni și hirotonisiți în slujba lor tot de către oameni. (Ex. 28,1).

„În lucrurile privitoare la Dumnezeu“, adică cele ce aparțin serviciului divin și prin care cel păcătos vine în legătură cu Dumnezeu, cum ar fi păcatul, iertarea, meditația, rugăciunea, mulțumirea. Expresiile grecești traduse astfel în acest text se mai găsesc în Septuaginta și anume în Exod 4,16 înfățișînd legătura lui Moise cu Dumnezeu, cu referire la Aron.

„Daruri și jertfe“. Darurile se considerau a fi cele aduse ca ofrandă și unde nu era vorba de vărsare de sînge, pe cînd jertfele sau sacrificiile erau ofrandele ce implicau vărsare de sînge. Preoții nu trebuiau să stăpînească peste cei credincioși, ci să le slujească. Ei nu trebuiau numai să primească aceste daruri și jertfe, cu ei trebuiau să aducă de asemenea jertfe și daruri.

Mai există de asemenea și ideea că acești doi termeni (grecește DORA daruri de mîncare și THUSIAI ce denotă jertfele

P entru Iudei, un mare preot blînd și plin de înțelegere și compasiune, era ceva nou. Aceasta pentru că în timpul Domnului Hristos, slujba aceasta sacră ajunsese la un nivel foarte scăzut. Aroganța, mîndria și o atitudine de superioritate constituiau trăsăturile comune și caracteristice ale unor conducători religioși care de drept, trebuia să dezvolte în viața lor trăsăturile de caracter ale Domnului nostru Isus Hristos. Remarca plină de aroganță a Fariseilor : „... Norodul acesta care nu știe Legea, este blestemat“ (Ioan 7,49), vorbește de la sine, în ceea ce privește caracterul lor. Cînd apostolul Pavel, așeza compasiunea pentru cei slabi și greșiți ca fiind una din calificările pentru slujba de mare preot, faptul acesta trebuie că a produs o profundă impresie asupra credincioșilor ; căci ei aveau nevoie de compasiune și înțelegere, iar faptul că Domnul Hristos poseda aceste calități îi făcea să fie în favoarea unei schimbări a preoției.

În capitolul al cincilea al epistolei către Evrei, autorul prezintă pe Domnul Hristos ca preotul ideal. În El, poporul Israel ar avea împlinirea dorințelor inimii lor, fiind siguri că marele lor preot va avea totdeauna o inimă plină de înțelegere și dragoste pentru ei, un mare preot ce nu se va schimba niciodată, care nu va fi niciodată și de nimeni întrecut.

EVREI 5,1-10 : „În adevăr, orice mare preot, luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate.

„El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune.

„Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebuie să aducă jertfe pentru păcatele lui, cît și pentru ale norodului.

„Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron.

„Tot așa și Hristos, nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce I-a zis : 'Tu ești Fiul Meu, astăzi

către evrei

ce implicau vărsare de sânge) sînt folosiți probabil împreună, ca o expresie generală, ce denotă tot sistemul de daruri și jertfe cuprins în sistemul ceremonial iudaic, pentru că nu se poate — spun comentatorii — să se facă o categorică distincție între acești termeni căci adesea expresia THUSIAI este folosită și pentru jertfele fără vărsare de sânge ca în Gen. 4,5.

VERSETUL 2

„Îngăduitor“. Alte traduceri redau această expresie cu „compasiune“. Poate denota „înțelegere și compasiune“ pentru cei neștiutori. Expresia compasiune însemnează a te purta cu bunăvoință, cu blîndețe față de cineva, a suferi împreună cu cineva. De fapt expresia grecească: METRIOPATHEO, comentatorii o redau cu: „a tempera simțămîntele cuiva“. Această dispoziție sau caracteristică a preotului, trebuie să păstreze în minte realitatea faptului că nici el nu este perfect, și el are nevoie de compasiune.

„Cu cei neștiutori“ sau ignoranți. Una din laudabilele caracteristici umane, este aceea de a arăta înțelegere, compasiune față de cei ignoranți, față de cei ce au nevoie să fie înțeleși. Marele preot nu trebuia să se uite la fața omului. El trebuia să trateze pe toți la fel. Poate că este bine să vedem care anume categorii de credincioși sau păcătoși sînt cuprinși aici. Trebuie să apelăm tot la înțelegerea expresiei originale: AGNOEO, redată prin „nu știe“, „nu înțelege“, „a face rău“, „a păcătui din ignoranță“. Ultima definiție aruncă o lumină deosebită a înțelegerii expresiei în contextul problemei de care ne ocupăm. Cei care păcătuiesc din necunoaștere, din ignoranță, trebuie să fie tratați cu blîndețe, avînd

în vedere că n-au săvîrșit din știință, premeditat, răul. Dar **TREBUIE TOTUȘI TRATAȚI**. Unii ca aceștia au nevoie de încurajare și iluminare. Ei nu trebuie clasați la un loc cu cei ce săvîrșesc același lucru, deplin conștienți de cursul cel rău al vieții lor.

„Cuprins de slăbiciune“. Marele preot era și el supus aceluiași slăbiciuni ca orice muritor. Experiența sa personală în ceea ce privește cunoașterea slăbiciunii și ispitei, îl face să aibă înțelegere față de cei ce se luptă cu slăbiciunile și scăderile lor, și-l califică a da sfat și ajutor celor în cauză. De aceea Domnul Hristos este astăzi un Mare Preot eficient în curțile cerești.

VERSETUL 3

„El trebuie“ — El este obligat de către cerințele legii ceremoniale (Lev. 16,6 ; 4,3). Faptul că marelui preot i se cerea să aducă jertfe pentru propriile sale păcate, aceasta îl făcea, trebuia să-l facă, să aibă înțelegere și compasiune față de turma sa. Cum putea el să se poarte arogant cu alții, cînd el era supus aceluiași greșeli, dacă nu cumva chiar mai mari decît ceilalți? El trebuia să aibă totdeauna o atitudine smerită și să privească cu multă compasiune pe cei căzuți. El era unul din masa credincioșilor, el trebuia să mijlocească, să aducă jertfe pentru turma sa, dar și pentru propriile lui păcate. Cînd cineva este conștient de propriile lui scăderi, va fi mai puțin înclinat să condamne pe alții.

VERSETUL 4

„Cinstea sau onoarea“. Slujba de mare preot era o poziție de cinste, de onoare. Unul din considerentele importante ale slujbei de preot și mare preot, de slujitor al lui Dumnezeu din

toate timpurile și de astăzi, este conștiența chemării divine. Chemarea aceasta trebuia să vină de la Dumnezeu prin căile stabilite de El în Biserica Sa. Cînd cineva este chemat de Dumnezeu la această slujbă și nu pune în scenă o întregă „operă omenească“ subiectivă și interesată pentru a ocupa o slujbă în Biserică, atunci Dumnezeu în mod providențial îl face în stare a exercita prerogativele chemării sale, și toți ceilalți se cade să-i dea cinstea cuvenită locului pe care-l ocupă. Să nu uităm că Dumnezeu a ales pe Aaron pentru slujba de mare preot (Ex. 28,1). Succesiunea din familia lui Aaron pentru această slujbă a fost de asemenea tot de Dumnezeu poruncită. Autorul își propune să sublinieze necesitatea absolută a chemării divine, ca o condiție esențialmente necesară pentru cei ce sînt slujbași ai lui Dumnezeu în Biserica Sa.

VERSETUL 5

Versetele ce urmează (5-10) demonstrează că Domnul Hristos a avut calitățile necesare unui mare preot, așa cum ne sînt înfățișate în vers. 1-4. Acestea sînt: (1) marele preot trebuia să fie din familia omenească, pârtaș naturii umane (v. 1-3); (2) el trebuia să fie numit de Dumnezeu.

Domnul Hristos nu și-a asumat nechemat slujba aceasta. Dumnezeu a fost Acela care L-a chemat la această lucrare (Ioan 8,54 ; Fapte 13,32-33).

Cu un veac mai înainte de Domnul Hristos, alegerea candidaților pentru slujba de mare preot n-a mai fost limitată la familia lui Aaron, deci n-a mai fost ceva ereditar, permanentă în regularitatea ei, în linia descendentă Aaronică. Oamenii stăpîniți de pasiuni rele căutau onoarea slujbei, și nu arareori obțineau această poziție pe căile cele mai necinstite. La origine, așa cum știm, slujba aceasta era pe viață, moștenindu-se din tată în fiu, dar acum, fiecare mare preot servea în această funcție numai cîtiva ani, după care era destituit, înlocuit, pentru a face

loc altuia, care obținuse probabil slujba prin mituire sau chiar asasinat. Într-o perioadă de 125 de ani pînă la Domnul Hristos, au fost în total douăzeci și nouă de mari preoți. Cel mai înțelept dintre ei rămânea în slujbă numai pînă ce-și „făcea suma“. A continua să rămînă în slujbă, însemna să-și primejduiască viața, sau să fie înlocuit prin violență. Acest obicei explică faptul că erau mai mulți mari preoți în viață și care erau deci contemporani cu Domnul Hristos. Ei demisionară din slujbă sau au fost schimbați cu forța pentru a face loc altora. Aceste condiții făceau mult mai valabilă declarația apostolului Pavel că „Domnul Hristos nu Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot“. „Tatăl Meu Mă slăvește“ (Ioan 8,54). Domnul Hristos nu S-a numit singur. Tatăl a fost Cel care L-a numit.

Faptul acesta respinge concepția pe care unii o au, cum că Tatăl este un stăpîn aspru și crud, care nu este binevoitor a ierta și care cere să i se plătească și care plătește pînă la centimă. Din contră, Dumnezeu a numit pe Domnul Hristos ca Mijlocitor, demonstrînd astfel interesul Său în salvarea celui păcătos. Căci „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări“. (2 Cor. 5,19).

Următoarele gînduri subliniază faptul că Domnul Hristos nu S-a numit singur mare preot, cum și faptul că „exercitarea acestei slujbe cerea înălțarea Sa la cer“, care de fapt însemna încoronarea Sa.

„Cînd Domnul Isus Hristos a înviat din morți, ca pîrgă a celor adormiți, El era de acum administrator al 'legămîntului Cel Veșnic', ca mare preot. Cînd S-a înălțat la ceruri la dreapta Tatălui, El S-a îmbrăcat cu slavă și cînte și a pășit în exercitarea slujbei Sale“.

VERSETUL 6

Cele două citate în care Dumnezeu declară pe Domnul Isus ca fiind Fiul Său și de

asemenea și Mare Preot, sînt din psalmii 2,7 și 110,4. Primul text afirmă faptul că Domnul Hristos este Fiul lui Dumnezeu, iar al doilea îl numește în slujba de mare preot.

Domnul Hristos, ca Fiul al lui Dumnezeu, are dreptul să Se apropie de Tatăl. Chiar ca Fiul al Omului, fiind desăvîrșit, nu-I putea fi oprit accesul. Dar El a așteptat numirea Tatălui și nu Și-a luat singur cîntea acesta, pe care de fapt o putea considera și pretinde ca un drept al Său. Este foarte semnificativ și vrednic de reținut faptul că Domnul Hristos, cel Uns, care avea dreptul la slujba aceasta, totuși, nu Și-a luat singur această cînte (Ev. 5,5). Pe de altă parte, Tatăl „a proslăvit pe Robul (Fiul) Său Isus“, înălțînd astfel natura umană, și numind pe Domnul Isus, Fiul omului, ca Mijlocitor (Fap- te 3,13).

VERSETUL 7

Aici se face în mod distinct, referire, la Ghetsemani. Acolo, în acel loc, Domnul Hristos a înălțat „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi“, deși experiența crucii trebuie să fie adăugată acesteia (Mat. 26, 36-44; Luca 22,39-44; Marcu 14,32-41; Mat. 27,46; Marcu 15,34; Luca 23,43).

„Fiind ascultat“. Această declarație a dat naștere la unele înțelegeri greșite, datorită faptului că Fiul lui Dumnezeu n-a fost salvat de la moarte, și de aici se poate crede că rugăciunea Lui n-a fost ascultată.

Textul de față nu spune că Domnul Hristos a cerut să fie scăpat „de la moarte“, ci El S-a rugat Aceluia care putea să-L salveze „din moarte“, și raportul Scripturii este foarte clar în privința aceasta, căci Domnul Hristos S-a rugat: „Dacă este cu putință să treacă de la El ceasul acela (Marcu 14,35). În Evanghelia după Matei, El este înfățișat rugîndu-Se: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta“ (Mat. 26,42). Aceste declarații pot fi înțelese numai în lumina dorinței Domnului Hristos de a-I fi cruțată viața dacă acest

lucru era posibil și dacă aceasta era în concordanță cu voința Tatălui. Cum, deci, se poate spune că El a fost ascultat, cînd cererea Lui n-a fost ascultată?

Dacă Domnul Hristos în rugăciunea Sa ar fi cerut ca să fie scutit a plăti tribut morții, atunci, se poate admite că cererea Lui n-a fost ascultată. Dar Domnul Hristos n-a cerut aceasta. Cînd El în încheierea rugăciunii Sale, declară supunerea Sa față de voința Tatălui spunînd: „facă-se voia Ta“, El clarifică — pentru Dumnezeu — și liberează calea ca Dumnezeu să procedeze cum va crede El mai bine de cuviință, și Se angajează ca să accepte hotărîrea lui Dumnezeu. În acest fel El a fost ascultat, și în acest mod este ascultată orice rugăciune ce se înalță la Dumnezeu, atunci cînd ne supunem voii Sale.

Adesea, noi facem — (și aceasta în mod necesar) — imposibil pentru Dumnezeu ca El să ne asculte, și aceasta, datorită rugăciunilor noastre neînțelepte. Olarul, om bun, se roagă ca să fie soare puternic, strălucitor și vreme frumoasă, pentru ca oalele lui să se poată usca în voie. Agricultorul, om bun și el, se roagă pentru ploaie pentru ca să poată strînge o bună recoltă, căci în ultimă instanță aceasta însemnează „piinea noastră cea de toate zilele“. Patru marinari ce navigau cîndva în patru direcții ale globului pe vase cu pînze, toți se rugau pentru a avea „vînt bun“.

Este cu neputință chiar pentru Dumnezeu a răspunde pe placul tuturor acestora, și El dorește ca închinătorul să învețe a se ruga în felul Domnului Isus. „Dacă am să trimit ploaie“, să ne imaginăm pe Dumnezeu argumentînd, „bu-nul meu olar, va crede că nu i-am ascultat rugăciunea; dacă am să trimit o vreme secetoasă, atunci bunul și răbdătorul meu plugar, va considera că l-am uitat. Cit despre cei patru marinari, sînt în aceeași dificultate și cu ei. Dacă toți laolaltă ar gîndi asupra tuturor acestor situațiuni ar ajunge să înțeleagă că nu pot fi pe placul tuturor. Aș vrea ca ei să nu uite acest lucru și în consecință

să-mi acorde încrederea și libertatea de acțiune."

Ce minunat ar fi, dacă noi toți cei ce ne rugăm lui Dumnezeu, am înțelege acest lucru, această lecție. Creștini fiind nu trebuie să uităm că nu sîntem a toate cunoscători și înțelepți, și că unele lucruri pe care noi le dorim așa de mult, adesea nu sînt spre binele nostru, și de aici trebuie să manifestăm destulă credință în Dumnezeu spre a putea spune: „Doamne, doresc foarte mult aceasta... și aceasta, și cred că este și plăcerea Ta ca să le am. Totuși, știu că uneori sînt și lucruri pe care deși le doresc, nu se dovedesc a fi spre binele meu. Dar am credință în Tine, o Doamne, Tu știi ceea ce este spre binele meu și eu las această problemă în mîinile Tale, Tu cunoști de la început felul în care se vor petrece lucrurile, așa că 'Facă-se voia Ta', scumpul meu Mîntuitor”.

Nimeni să nu considere că rugăciunea lui nu este ascultată. Fiecare rugăciune înălțată în sinceritate și credință este ascultată, chiar dacă nu va primi un răspuns favorabil — după părerea și dorința celui în cauză. Adesea „nu” este un răspuns tot așa de valabil cum este și „da”, deși adesea răspunsul nu este nici „da” și nici „nu” ci „așteaptă”. Dumnezeu poate că nu dorește să zică nu, și așteaptă ca noi să fim în situația de a ne putea ruga „Facă-se voia Ta”. Cînd ajungem să ne putem ruga astfel, atunci Dumnezeu este dezlegat ca să poată răspunde rugăciunilor înălțate. Acum El poate face ceea ce trebuie să facă, și pentru aceasta El are asigurată cooperarea noastră. Supunerea față de voința lui Dumnezeu este cel mai mare secret al unei rugăciuni eficiente.

Mai există o altă latură a rugăciunii Domnului Hristos în Ghetsemani, care pentru noi explică atît agonia Mîntuitorului din grădină, cît și declarația că rugăciunea Sa, a fost ascultată. Pentru a răspunde acestei probleme, este inerentă întrebarea: „Pentru ce oare se ruga Domnul Hristos?” Se ruga

El oare ca să fie scăpat de moartea aceasta temporară, sau era problema cea mare a separării Lui de Tatăl, așa cum se poate trage concluzia din strigătul Său de pe cruce: „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15,34). Convingerea noastră este că El se ruga pentru cea de a doua problemă — pentru a nu fi despărțit de Tatăl.

Domnul Hristos a prevăzut și a profetizat moartea Sa. El a considerat și apreciat totul, chiar și prețul morții Sale ispășitoare — El spunea: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice!... Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit pînă în ceasul acesta”. (Ioan 12,27). Avînd în vedere această declarație, devine clar faptul că în rugăciunea Sa din grădina Ghetsemani, era cuprins mult mai mult, decît numai scăparea de moartea temporară. Pentru momentul acela El venise aici pe pămînt și luase chip omenesc. Ceea ce El dorea nu era scăparea de moarte, ci biruință asupra morții, asigurarea învierii, asigurarea că separarea de Tatăl nu avea să fie veșnică. Și în aceasta, El a fost ascultat.

Acest punct de vedere își găsește confirmarea și în faptul că în limba greacă, „salvarea... de moarte” este redat prin „salvare din moarte”. Aceasta înseamnă nu faptul că Domnul Hristos S-a rugat ca să fie salvat de moarte — căci El aștepta ca să coboare în locuința morților — dar El ceru Tatălui să fie salvat din ea, din moarte. Prepoziția „din” printre alte funcții o are și pe aceea de a introduce un atribut care arată locul unde se află un lucru. Deci Mîntuitorul se ruga să fie salvat din moarte după ce va ajunge acolo, prețul răscumpărării noastre. Astfel nu vom întîmpina nici o dificultate în a înțelege textul din Ioan 12,24, care altfel ar rămîne inexplicabil.

Ultima parte a versetului 7 ne arată motivul pentru care Domnul Isus a fost ascultat și anume, pentru că El Se te-

mea de Dumnezeu și I Se închina. Pentru viața Lui plină de ascultare și evlavie. Pentru că iubirea față de Dumnezeu și față de cei păcătoși îl făcu să facă nu voia Lui, ci voia Tatălui Său care L-a trimis.

Versetul acesta, împreună și cu versetul 3, au constituit baza ideii cum că Domnul Hristos atît de mult S-a identificat pe Sine cu omenirea, încît a devenit necesar pentru El „să aducă jertfe atît pentru păcatele Lui, cît și pentru ale norodului”. Marii preoți din vechime făceau așa, căci el nu putea să aducă jertfe pentru alții, pînă cînd nu aducea pentru sine. Avînd în vedere că nimeni nu contestă faptul că Domnul Hristos a fost fără de păcat, rămîne o problemă deschisă și anume, în ce măsură Domnul Hristos a devenit una cu noi. A FOST EL FĂCUT păcat pentru noi pînă acolo că El a trebuit să fie tratat ca un păcătos, și în consecință avea nevoie să urmeze aceeași cale pe care o urmează un păcătos? Oare păcatele pe care El le-a purtat pentru noi, au devenit ele păcatele Lui? Marele preot aducea jertfă pentru sine și aici Domnul Hristos este înfățișat ca rugîndu-Se pentru Sine, spre a fi salvat de moarte, sau din moarte? Iată problema căreia trebuie să i se acorde un studiu atent. Capitolul „Ghetsemani” din lucrarea servei Domnului „Hristos Lumina Lumii” sau „Viața Domnului Hristos,” aduce multă lumină în înțelegerea a ceea ce ne este nouă descoperit și putem astfel înțelege” (Deut. 29,29).

Oricum sîntem cu toții de acord că nu I se poate imputa nimic Domnului Hristos, care să-L coboare din demnitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu și ca Cel fără de păcat. Dacă îl găsim rugîndu-Se ca să fie salvat pentru ceva mai profund, cu implicații mult mai mari decît numai de teama morții, în fața căreia de fapt milioane de martiri și-au plecat capul bucuroși. Să reținem următoarele gânduri: „Domnul Hristos se găsea acum într-o

stare cu totul deosebită de aceea de pînă acum... Ca locuitor și garant al omului păcătos, Hristos trebuia să sufere sub dreptatea Dumnezeiască. El a văzut ce însemna dreptatea. Pînă acum fusese mijlocitor pentru alții, de astă dată El dorea să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El“.

VERSETUL 8

„A învățat să asculte“ — Domnul Hristos a fost totdeauna ascultător, și nu avea nevoie ca acum să învețe acest lucru. Și cu toate acestea, în acest verset ni se spune că El a învățat — prin suferință — ca să asculte. Nu putem spune că a fost o problemă de suferință pentru Domnul Hristos, ca El să poată fi ascultător; dar în viața Sa în trup omenesc El S-a izbit de o dificultate mereu crescîndă, și a întâmpinat suferință, atunci cînd a trebuit să păstreze în mod permanent aderarea Lui la divinitate. Ascultarea L-a costat scump. Pentru El, aceasta a însemnat Ghetsemani și Golgota (Fil. 2,8). În adevăr, pentru El aceasta a fost o cale grea de a învăța ascultarea, dar nu S-a dat înapoi și nici n-a ezitat.

Faptul că Domnul Hristos era conștient de prețul ascultării, ne este sugerat și de cele ce El spunea: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune de îndată la îndemînă mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?“.

Uneori se ridică obiecțiunea și anume, cum se poate spune despre Domnul Hristos, care este desăvîrșit și care totdeauna a fost desăvîrșit, că El avea nevoie să „învețe“ prin suferință... ascultarea? Două lucruri ne pot ajuta să înțelegem acest fapt: 1) În ceea ce privește viața lui pămîntescă, Domnul Hristos S-a dezvoltat asemenea tuturor ființelor omenesci. El „creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“ (Luca 2,52). El a învățat prin observare și experiență, așa cum fac și

ceilalți. 2) Deși ca Dumnezeu, înainte de întrupare, Domnul Hristos era Omniștient, totuși El n-a cunoscut din experiență problemele care confruntă pe oameni, în timp ce aceștia căutau să asculte de Dumnezeu. Devenind om și făcînd față ispitelor vieții omenesci, Domnul Hristos Și-a cîștigat această experiență“. El a îndeplinit astfel una dintre cel mai exacte și mai esențiale realități ale slujbei de mare preot și anume aceea care aparține familiei omenesci (Ev. 5,1-3).

VERSETUL 9

„A fost făcut desăvîrșit“. Această declarație prezintă concepția atingerii țintei sau idealului propus, îndeplinind cu succes sarcina primită. Acest ideal sau această sarcină a fost îndeplinită atunci cînd El, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“ (Filip. 2,8). El a demonstrat ascultarea Sa mergînd pînă la jertfa supremă, pe care El o aduse de bună voie și conștient de importanța ei. El nu ne cere să facem la fel, în primul rînd că nu mai este nevoie, căci o singură dată a fost necesar să aducă o astfel de jertfă pentru păcat, și în felul acesta, El a devenit Autorul, sau cauza mîntuirii veșnice a tuturor acelor ce ascultă de El. Cunoșcînd astfel personal costul ascultării, El are dreptul să ceară altora să meargă pe drumul pe care El l-a deschis spre mîntuire.

Vorbînd despre „ascultare“ în versetul nostru este vorba despre ascultarea ce a dus la îndeplinirea planului ce a fost întocmit mai înainte de întemeierea lumii, și anume, planul cu privire la întruparea Lui, viața, moartea, învierea și înălțarea, ceea ce L-a făcut, așa cum amînteam și mai sus, izvorul mîntuirii (Fapte 4,12). Dar nu trebuie să uităm că ascultarea este cuprinsă direct în Planul de Mîntuire, nu în sensul că mîntuirea se cîștigă prin ascultare, ci prin aceea că... credința conduce la ascultare (Rom. 3,31).

VERSETUL 10

„Numit de Dumnezeu“ sau chemat de Dumnezeu. Comentatorii sînt unanim de acord a ne sublinia faptul că expresia grecească PROSAGOREUO, folosită aici în sensul de „a numi, a saluta, a desemna“ se întîlnește numai în acest verset în N. Testament. De fapt expresia obișnuită pentru „chemat“ este KALEO, expresie folosită în vers. 4. Expresia PROSAGOREUO, însă, se referă numai la Domnul Hristos care a fost numit sau desemnat mai dinainte de Dumnezeu ca mare preot. Este deci recunoașterea Tatălui a poziției pe care Domnul Hristos a dobîndit-o prin lucrarea ascultării și jertfei Sale. Dumnezeu Își manifestă aprobarea Sa față de noua slujbă în care Domnul Hristos urma să intre după lucrarea Golgotei și învierea Sa.

Lumea creștină este obișnuită a cunoaște pe Domnul Hristos ca fiind „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“ (Ioan 1,29), ca Cel crucificat, care S-a dat pe Sine pentru noi ca să putem fi mîntuiți. Dar nu toți cei ce cred sînt obișnuiți a cunoaște pe Domnul Hristos ca mare preot care slujește cu propriul său sînge în sanctuarul din ceruri. Și totuși, fără această slujire a Lui, Planul de Mîntuire ar fi inefficient. În instituirea sărbătorii Paștelui în Egipt, Dumnezeu nu porunci Iudeilor numai să sacrifice un miel, ci ca singele lui să fie uns pe ușorii casei (Ex. 12,7-13). Tot astfel, singele Domnului Hristos (1 Cor. 5,7) nu a fost numai vărsat, ci el slujește pentru noi în ceruri, este „în simbol“, dus în sanctuarul de sus de către Marele nostru Preot, ca o parte vitală a planului lui Dumnezeu în mîntuirea noastră.

EVREI 5,11-14

„Asupra celor de mai sus avem multe de zis, și lucruri grele de tilcuit, fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere.

„În adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățatori, aveți iarăși trebuință de cineva să

vă învețe cele dintii adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.

„Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc.

„Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul“.

Textele acestea conțin un apel adresat credincioșilor, ca aceștia să îndepărteze de la ei tot ceea ce le-ar dăuna spiritual și ar face cu neputință pentru autor, să aducă la îndeplinire pentru ei cele ce ar dori sau trebui.

VERSETUL 11

„Asupra celor“, adică „cu privire la“ sau „despre care“. Este vorba atit despre Melhisedec, despre care autorul a spus multe lucruri (cap. 7), cum și despre Domnul Hristos, la slujba Lui de Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec. Apostolul Pavel este conștient de dificultatea acestui subiect, pentru înțelegerea căruia, este necesară o înțelegere spirituală. Fără îndoială, este evident faptul că apostolul Pavel este bine cunoscut cititorilor săi, căci astfel nu s-ar fi adresat lor în termenii în care li s-a adresat. Ei, cititorii, sînt „greoi la pricepere“ și faptul acesta face să fie foarte dificil pentru el ca să le prezinte subiectul său, deci, dificultatea sa este dublă: 1) un subiect dificil și 2) cititorii sau ascultătorii „grei de pricepere“.

VERSETUL 12

Cititorii marelui apostol, nu erau noi convertiți, căci astfel declarația aceasta nu și-ar avea sensul. Dar se pare că aceștia nu au progresat prea mult, în raport cu privilegiul pe care l-au avut.

„Aveți trebuință iarăși de cineva să vă învețe“. Evident, ei fuseseră învățați și mai înainte, dar au uitat cele învățate, și aveau nevoie să fie în-

vățați din nou. „Ceea ce ei uitaseră, erau „cele dintii adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu“.

Ascultătorii lui Pavel nu sînt singurii vinovați de aceasta. Mulți dintre noi trebuia să fim de mult învățați maturi, dar din nefericire sîntem încă în situația de a avea nevoie a fi învățați.

Adesea pierdem timp și energie pentru ceea ce nu este esențial. „Lapte“... și „hrană tare“. Apostolul Pavel îndreaptă aici atenția credincioșilor asupra îndatoririlor lor spirituale. El nu ia „ușor“, nu bagatelizează Cuvîntul, comparîndu-l cu o hrană ușoară, cu laptele pentru sugari. Dar el se vede constrîns a constata că ei se mulțumesc încă cu o hrană spirituală ușoară. La vîrsta credinței lor, ei trebuiau să consume o hrană „mai tare“, și nu să se limiteze la ceea ce este necesar „pruncilor“. Hrana aceasta este în adevăr un lapte „duhovnicesc și curat“, dar este pentru „niște prunci născuți de curînd“, și aceasta trebuie să le fie administrat ca să crească spre mîntuire“ (1 Petru 2,2).

Dumnezeu dorește însă ca toți să creștem „la statura de om mare, în înălțimea staturii plinătății lui Hristos“, spre a nu mai fi „copii plutind încoace și încolo, purtați de orice vînt de învățătură...“ (Ef. 4,13-14). El dorește ca fiecare dintre noi să creștem din punct de vedere spiritual „pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu“ (Ef. 4,13).

VERSETUL 13

„Nu este obișnuit“ nu „este priceput“... „ci este un prunc“. După cum ca oameni maturi, devenim pricepuți într-o profesiune, tot astfel Dumnezeu dorește ca slujitorii și copiii Săi să devină „pricepuți“ în folosirea Cuvîntului Său. De obicei, atunci cînd vorbim de „prunci“, folosim expresii plăcute, gingașe. Aici însă expresia este folosită ca un reproș. Și faptul acesta este deopotrivă valabil și pentru slujitorii lui Dumnezeu, și pentru toți credincioșii.

Se face o analiză și se arată ceea ce sîntem, pe lîngă ceea ce ar trebui să fim. Dar cred că este mult mai corect, ca fiecare dintre noi să le aplicăm la noi înșine. Căci cine se socotește pe sine înțelept și mai presus de frații săi de slujbă, va înceta curînd sau a încetat de mult de a mai avea vre-o contingentă cu umilința divină, cu Dumnezeu.

VERSETUL 14

Cu siguranță că autorul își pregătește cititorii pentru un sfat cu greutate, serios. El vorbește aici despre „hrana cea tare“ și le spune că aceasta este pentru „oamenii mari“ pe care el îi definește ca fiind cei „a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele de rău“.

Aceste cuvinte au fost menite a trezi pe credincioși la un interes mai mare. Co-interesați în ceea ce apostolul dorea să le facă cunoscut. El consideră că a sosit timpul ca biserica să părăsească unele obiceiuri infantile, și să devină oameni maturi. Cei maturi părăsind ceea ce este copilăresc, se identifică cu problemele vieții care cer din partea lor acțiune și responsabilitate. De fapt, cele subliniate de marele apostol Pavel constituie și astăzi un adevăr prezent, asupra căruia este bine să medităm cu toții.

Exeget

Pe potecile gîndului

(urmare din pag. 5)

ca ei. Un olog a străbătut Anglia pe jos, din Țara Galilor pînă în Scoția, servindu-se doar de protezele sale. A anunțat că va urca și munții. Atîta vreme cit are o minte și o inimă întregă, omul n-are de ce să se plîngă.

Putem porni pe cele mai îndrăznețe căi. „Cuvîntul Tău“, zicea psalmistul, „este o candelă pentru piciorul meu și o lumină pe căra-rea mea“.

Pastor
Titu Cazan

FIUL LUI DUMNEZEU

Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 19,7). A înțelege pe deplin cererea pe care Iudeii o susțineau cu minie și anume, crucificarea Domnului Isus, trebuie să privim manifestarea lor, cu proprii lor ochi, privind-o prin prisma vieții lor religioase și naționale. Verdictul lui Pilat: „Nu găsec nici o vină în El”, a înrăit atât de mult pe preoții cei mai de seamă și mai marii norodului, încât aceștia au răspuns fără întârziere: „Noi... avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”.

Afirmând lucrul acesta, ei făceau referire la cele cuprinse în Leviticul 24,16: „Cine va blestema Numele Domnului, va fi pedepsit cu moartea: toată adunarea să-l ucidă cu pietre”. Conducătorii Iudei din zilele acelea, considerau pe Domnul Hristos ca unul care rostea cuvinte de blasfemie la adresa lui Dumnezeu și era deci vrednic de moarte, iar hotărîrea lor de a-L înlătura, nu era o hotărîre luată ad-hoc. Căci încă de la începutul activității Sale publice, evanghelistul Ioan ne spune că Iudeii „căutau și mai mult să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, și se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu” (Ioan 5,18). Într-o altă împrejurare Iudeii au răspuns Domnului: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă, și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu” (Ioan 10,33). Trebuie să admitem faptul de necontestat că Domnul Hristos cunoștea Legea tot așa de bine cum o cunoșteau și acuzatorii Săi, dar El nu viola această Lege, pentru că EL

32. Pe * cînd ieșeau afară din cetate au * înălțat pe un om din Cirene numit Simon, și au zis să ducă crucea lui Iesus. (Ioan 19,17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100)

33. Cînd * au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă: „Loc dat să bea vin”, cînd l-au crucificat, au împărțit hainele lui Iesus în patru părți, dar haina care era în mijloc și care nu avea cusur, au zis să fie a lui Iesus. (Ioan 19,23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100)

OMULUI

VERE DEUS —
VERE HOMO

ERA DUMNEZEU. Dar ei... refuzară a-L recunoaște dumnezeirea Lui, și acuzarea lor de blasfemie L-a urmărit pînă în final.

De fapt, divinitatea Domnului Hristos constituie inima Evangheliei și cu toate acestea, adesea îl auzim vorbind despre El, ca fiind Fiul lui Dumnezeu și de asemenea, Fiul Omului. Numai atunci cînd recunoaștem pe Domnul Hristos ca fiind DUMNEZEU — OM, numai atunci putem înțelege pe deplin Noul Testament. În crezul Bisericii Creștine aceste cuvinte le găsim foarte des: VERE DEUS... VERE HOMO — Dumnezeu adevărat — Om adevărat, subliniind prin aceasta divinitatea Sa reală și adevărata Lui natură umană.

Cred că este necesar să subliniem marile adevăruri că Domnul Hristos a fost Dumnezeu din veșnicie. Acest adevăr a fost formulat de fapt în marile și istoricele Concilii ale Bisericii. Biserica s-a opus ereziei Ariene cu Crezul de la Nicea, care printre altele spune:

„Credem într-unul Dumnezeu Tată Atotțiitorul, făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute;

„Și într-unul Domn Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu, născut din Tată, singurul născut, adică, Cel de o ființă cu Tată, Dum-

nezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut, unul deopotrivă cu Tată, prin care toate lucrurile au fost făcute, lucrurile care sînt în ceruri și care sînt pe pămînt; care-Le pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire a coborît pe pămînt și S-a întrupat devenind om, a suferit, a înviat a treia zi, S-a înălțat la ceruri și va veni ca să judece vii și morții”.

În „Crezul Nicean” o versiune mai tîrzie a Crezului de la Nicea, acest pasaj este mult mai explicit:

„Cred într-unul Dumnezeu Tată Atotțiitorul, făcător al cerului și al pămîntului, și a tuturor celor văzute și nevăzute;

„Și într-unul Domn Isus Hristos, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, născut din Tată mai înainte de toate veacurile, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut iar nu făcut, Cel de o ființă cu Tată, prin care toate lucrurile s-au făcut; Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mîntuire S-a pogorît din ceruri, și S-a întrupat prin Duhul Sfînt din Fecioara Maria, și a devenit om, și a fost crucificat pentru noi în timpul lui Pilat din Pont, a fost răstignit și a fost îngropat, dar a înviat a treia zi după Scripturi, S-a înălțat la ceruri, și șade la dreapta Tatălui. Și iarăși va să vie cu mîrire să judece vii și morții a cărui împărăție nu va avea sfîrșit. Aștept învierea morților și viața veacului ce va să vie”.

Creștinii țin la aceste declarații ale mărturisirii lor de credință. Dar totuși, unele dintre cele mai clare și mai puternice declarații, se află în scrierile Serei Domnului, care spun astfel:

„Din veșnicie, Domnul Hristos a fost una cu Tată, și atunci cînd El a luat asupra sa natura

noastră omenească, El era încă una cu Dumnezeu". „Domnul Isus Hristos divinul Fiul al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie, ca o persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. Vorbind despre pre-existența Sa, Domnul Hristos ne poartă înapoi prin veacurile cele fără de număr. El ne asigură că n-a existat nici un timp, nici un moment când El să nu fie în strînsă comună cu Dumnezeu cel veșnic. Din zilele veșniciei Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl. El a fost chipul, înfățișarea lui Dumnezeu, imaginea măreției și majestății Sale, strălucirea slavei Sale. Domnul Hristos a fost în mod esențial Dumnezeu și în sensul cel mai înalt Dumnezeu. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toate, în veci binecuvîntat. Deși nu putem înțelege aceasta, noi putem crede că El care a făcut lumile, pentru noi, pentru mîntuirea noastră a devenit un prunc neajutorat, deși mai presus de orice înger, deși deopotrivă de mare cu Tatăl ce sta pe tronul cerului, El a devenit una cu noi. În Domnul Hristos viața este originală, neîmprumutată, nederivată. Și iarăși Domnul Hristos este Fiul, pre-existent și existent prin Sine, al lui Dumnezeu".

„A fost oare natura umană a Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? NU! Cele două naturi au fost în mod tainic împletite într-o persoană — Omul Isus Hristos. În El locuia plinătatea întrupată a dumnezeirii. Când Domnul Hristos a fost crucificat, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Dumnezeu nu putea să se frîngă și să moară; aceasta ar fi fost imposibil".

N-a existat nici o problemă în mîntuirea Domnului Isus cu privire la cine a fost El. Din momentul primei Sale vizite la Ierusalim, la vîrsta de doisprezece ani, El fusese în permanență în cele ale Tatălui Său, pregătindu-Se a învăța adevărul și apoi să-și dea viața ca Miel al lui Dumnezeu. El a coborît din ceruri ca să poată deveni jertfă de ispășire pen-

tru păcatele noastre" (1 Ioan 2,2).

Cînd Domnul Hristos a intrat pentru ultima dată în Templu mișcîndu-Se prin mulțimea existentă acolo, grupurile de cărturari și Farisei, de Irodieni și preoți L-au acostat, fiecare sperînd să-L prindă în vorbă ca să-L poată condamna. Însă răspunsurile Sale clare la întrebările lor, n-au putut fi interpretate în nici un fel. Atunci li fu adresată o întrebare de către un cercetător al Torei: „Învățătoarele, care este cea mai mare poruncă din Lege?" Desigur că aceasta era o problemă foarte importantă pentru școala rabinică care avea cultul „literii legii". Cei care studiau Tora, erau obligați să numere, să clasifice și să măsoare toate poruncile Legii Morale și ceremoniale care, spuneau ei, conțin 248 precepte afirmative, corespunzătoare celor 248 părți ale corpului omenesc și 365 precepte negative, tot atîtea la număr cîte vene și artere există în corpul omenesc, sau chiar egale cu numărul zilelor unui an. Acestea toate dau cifra 613, un număr egal cu numărul literelor ebraice ale Decalogului.

Nici o mîngiere pentru suflet, nici o certitudine a mîntuirii nu rezultă dintr-un asemenea studiu și calcul. Lucrul cel mai trist, era faptul că marea majoritate a învățătorilor nu cunoșteau nimic despre bucuria mîntuirii, atît de minunat prezentată în scrierile lui Moise și ale profeților. Ei studiau legea în spiritul îndreptățirii de sine, și erau orbi față de evanghelia harului.

Domnul Isus recunoscuse înțelegerea că fiind una dintre acele nesfîrșite „certuri și cirovăieli privitoare la Lege" (Tit 3,9). În răspunsul Său, Domnul Hristos S-a referit la una dintre cele patru părți ale Shema-ei, pe care fiecare Israelit pios o recita de două ori în fiecare zi: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeuul nostru, este un singur Domn... Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta"

(Marcu 12,29—30). „Iar a doua, asemenea ei, este: 'Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși'" (Mat. 22,39—40). Luat prin surprindere, singurul comentariu al celui ce a pus întrebarea a fost: „Adevărat ai zis". Răspunsul plin de blîndețe al Domnului fu revelator: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu". Raza de lumină de pe dealurile scăldate în lumina purpurie a soarelui, peste care se mișca Duhul Său a fost suficientă spre a împrăstia ceața mulțumirii firești, cum și repetările nesfîrșite ce caracteriza învățătura religioasă a acelor zile.

Conștient de faptul că timpul Său sosise, Domnul Hristos a adresat cuvîntul Său de adio poporului Iudeu. Cuvîntul Său a fost atît analitic, cît și revelator. Preoții în costumația lor bogată, conducătorii îmbrăcați potrivit cu poziția lor înaltă, și cărturarii ce-și strîngeau în mîini sulurile ce le purtau și la care făceau mereu referire, au rămas fără cuvînt, fierbînd de mînie în timp ce ascultau la cuvîntul Său muștrător. Neavînd nici cîntecul sau onoarea acestei lumi și nici vreun titlu rabinic, El vorbea totuși cu demnitate și din profunzimea sufletului Său.

„Poporul de rînd", care îl asculta totdeauna cu plăcere, nu putea înțelege atîtuținea preoților și mai marilor norodului. În analiza Sa, Marele Învățător divin spunea: „Cărturarii și Fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după șaptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac" (Mat. 23, 2-3). „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor dar ei nici cu degetul nu vor să le miște" (vers. 4). El denunța astfel prescripțiile fără de sfîrșit și tradițiile, ca fiind numai acțiuni exterioare, formale. El vorbea despre „povățuitori orbi" despre „mormînte văruite" persoane care emit pretenții de oameni ai rugăciunii care „zideau mormîntele proorocilor" și împodobeau „gropile celor

neprihăniți“ dar care nu erau mai buni decât cei ce i-au ucis.

A fost o solie „tare“ și totuși nu aspră, căci în vocea Sa se puteau ghici lacrimile sufletului Său, în fața existenței unei astfel de stări de lucruri. El declară că acea generație căreia El i se adresa va fi martoră nimicirii Templului și a împrăștierii poporului Iudeu „printre neamuri“. La încheiere El rosti cu durere: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine. De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie“ (Mat. 23,37-38).

După ce Și-a rostit mesajul Său, Domnul Isus a părăsit pentru totdeauna Templul. Ucenicii mișcați profund, au început să se întrebe ce a vrut să spună oare Învățătorul lor cu privire la Templu, și anume că va fi nimic? Acea clădire solidă era mândria națiunii Iudaice. Ucenicii au atras atenția Domnului lor asupra impunătoarelor lui blocuri de marmoră înalte de circa 9 m și lungi de aproximativ 40 de metri; la cele nouă porți înbrăcate cu aur și argint; la portalurile lui minunate; la dublele coridoare boltite și la stâlpii solizi ce susțineau bolțile, cum și la uriașii ciorchini de struguri din cur, de înălțimea unui om, ce împodobeau intrarea lui. Toată clădirea respira frumusețea. Dar pentru Domnul Isus frumusețea templului nu consta în aurul și marmora lui, nu în culoarea roșiatică de o frumusețe deosebită, sau în sculpturile meșteșugit făcute în lemnul de cedru, ci în sinceritatea închinătorilor. Nici o sculptură fină, nici piatra cea mai prețioasă ce împodobește Templul nu putea schimba „o peșteră de tilhari“, într-o „casă de rugăciune“, ca să folosim expresia Domnului Isus.

Arătând spre spectacolul acesta strălucitor în bătaia razelor de soare, El spuse: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră de piatră, care să nu fie dărâmată“ (Mat.

24,2). Plină de tristețe, mica grupă întoarse spatele acestui tablou feeric cu perspective sumbre și trecând peste piriul Chedron, urcă pe Muntele Măslinilor. Înaintea lor se așternea orașul sfânt. Dacă Ierusalimul ar fi cunoscut timpul cercării lui, multe fapte înregistrate de istorie mai târziu, n-ar mai fi fost.

Privind asupra acestei scene, Domnul Isus se cufundă în meditație. Petru, Iacob, Ioan și Andrei, erau de asemenea preocupați în sufletul lor. În cele din urmă întrebă: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Domnul Isus rosti atunci cea mai mare predică escatologică, încheind cu avertizarea adresată celor credincioși de a veghea — și a se ruga.

Soarele coborise de acum când Domnul Isus și ucenicii Săi mergeau în tăcere de-a lungul drumului spre Betania. Aproximându-se de destinație, Domnul Isus le spuse: „Știți că după două zile vor fi Paștele; și Fiul Omului va fi dat ca să fie răstignit“ (Mat. 26,2). Cunoașterea de către Domnul Hristos a Scripturilor L-a pregătit pentru opoziția Fariseilor, Saducheilor, Irodienilor, preoților, cărturarilor și bătrînilor norodului. El știa că aceste grupări diferite se uniseră ca să pună capăt lucrării Sale. Cât de repede pot unii rezolva diferențele între ei, atunci când stau în fața unui dușman comun. Acești conducători Iudei știau că trebuie să lucreze repede, și foarte subtil, din cauză că se temeau de popor.

În timp ce aceștia deliberau spre a găsi calea de a aduce la îndeplinire planul lor ucigaș, unul dintre cei doisprezece și-a oferit serviciile.

Iuda constituie în sine o mare enigmă. Găsim foarte puțin scris despre el în primele trei Evanghelii. Niciodată numele său nu este amintit între timpul când el a venit între cei doisprezece, la începutul lucrării publice a Domnului Hristos și trădarea sa la sfârșitul lucrării Domnului. El ar fi putut fi o personalitate,

chiar în grupa ucenicilor, dar viața sa se sfârși cu o tragedie, pentru că a refuzat să meargă pe drumul arătat de Maestrul divin. Chiar atunci când scriitorii Evangheliilor îl menționează, din relatarea lor se degajă un simțămînt de oroare, de repulsie, prea mare ca să poată fi cuprins în cuvinte. Nu avem nici timpul material necesar și nici intenția de a ne ocupa mai departe de acest caz. Studiul nostru este cristic și nu psihologic. Raportul Sfințelor Scripturi este prea laconic: „Satana a intrat în el“. Intreaga sa natură morală încetase. Sufletul său era searbăd, gol. Răutatea, ambiția firești, hoție, ingratitude josnică minie, ură împotriva a tot ceea ce este bun și curat, toate acestea l-au condus să comită acest act care a aruncat asupra sa și a numelui său un stigmat veșnic. Ne numim copiii cu nume ca Petru, Iacob, Ioan, Filip, dar niciodată Iuda. Parcă nici un ciine nu-ți vine să-l numești astfel.

Totuși, nici un studiu cristic — ca și acesta al nostru, nu poate să fie complet, fără a ne opri și a privi reacția Domnului Isus față de cele ce știa că avusese loc. Știind ceea ce făcuse Iuda și cele ce aveau să urmeze, Domnul Hristos se pregătea cu seriozitate pentru evenimentele ce-I stăteau înainte.

Pentru sărbătoarea Paștelui, o odaie spațioasă, „o odaie mare de sus“, fusese pregătită, și acolo s-au adunat cei doisprezece. Niciodată nu aveau să mai fie cu toții laolaltă. Desigur, Iuda a luat loc alături de Domnul Isus, așa cum făcea totdeauna. Domnul Isus putea să refuze vînzătorului său această favoare, dar El nu făcu aceasta. Evanghelistul Luca ne spune că „între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit cel mai mare?“ (Luca 22,24). Probabil că aranjamentul și fixarea locurilor pentru ocazia respectivă să fi generat această dispută. În tăcerea dureroasă ce cuprinsese mica grupă, Domnul Isus pricepea gelozia lor, dar nu i-a muștrătat cu glas

tare. În schimb, îndeplini un act mult mai profund, mult mai important. Luînd un prosop, S-a încins cu el, apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor Săi. Toate inimile jură mișcate, zdrobite, dar nu toate la fel. Actul iubirii ce a spălat și aruncat în țărînă mîndria și înstrăinarea celor unsprezece discipoli, a împietrit și mai mult inima lui Iuda. Terminînd acest serviciu pregătitor Domnul Isus spuse: „Nu sînteți toți curați (Ioan 13,11). Aceasta demonstrează valabilitatea adevărului ce ne spune că este posibil să fii IN, și totuși să nu faci parte DINTR-O grupare. Citînd psalmul 41, 9, Domnul spuse: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care Îmi puneam încrederea și care mîncă din pîinea mea, ridică și el călcîiul împotriva mea“ (Ps. 41, 9). Apoi făcînd aplicația acestui text spuse: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde. Ei s-au întristat foarte mult, și au început să zică unul după altul: 'Nu cumva sînt eu, Doamne'“ (Mat. 26, 21—22).

Domnul Isus n-a răspuns imediat, n-a dat un răspuns direct, dar a continuat: „Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vîndut Fiul Omului. Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut“ (Mat. 26, 24). Ce cuvînte care scot în relief o ruină totală și incomensurabilă — care apare și mai odioasă, pentru că este scoasă în relief de către dragostea infinită a lui Dumnezeu.

Poate că pe undeva, aproape inconștient și cu un spirit de bravaj, Iuda spuse și el: „Sînt eu?“ Domnul Isus răspunse scurt și liniștit... „Da, tu ești“. „Dacă ceilalți din jur au auzit, cu certitudine că ei n-au înțeles. Atunci, îndemnat de apostolul Petru, Ioan, ucenicul iubirii întrebă în șoaptă pe Mîntuitorul: „Doamne, cine este?“ întrebare la care Domnul dădu ca răspuns un semn ce nu putea să dea greș: „Este acela căruia îi voi întinge bucașica, și i-o voi da“ (Ioan 13, 23—26). Putea fi oare acesta

ultimul apel disperat al Domnului Isus? Adesea, oaspeții de vază erau astfel tratați de către gazdele lor. Dar actul acesta deosebit a fost nesemnificativ pentru Iuda. Conștient că Iuda a trecut peste linia de unde se mai putea întoarce, Domnul îi spuse în auzul tuturor: „Ce ai să faci, fă repede... și Iuda, după ce a luat bucașica, a ieșit afară în grabă. Era noapte“ (Ioan 13,27—30). Și noaptea era de mult în sufletul lui.

Am derulat aceste secvențe cunoscute cercetătorilor Sfințelor Scripturi, pentru a înțelege mai bine faptul că în Domnul Hristos noi nu trebuie

să vedem numai Exemplul nostru desăvîrșit, ci și Jertfa Ispășitoare. Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii (Ioan 1,29). Cit de mult datorăm relatării evanghelistului Ioan, care în Evanghelia sa ne redă evenimentele acestei ultime nopți înaintea crucificării Domnului Isus. Fără cea de a patra Evanghelie, cunoașterea evenimentelor legate de viața și activitatea Domnului Isus, ar fi fost incomplete. Incepînd cu capitolul 13 și pînă la capitolul al 17-lea, evenimentele sînt puse în atenție. În camera de sus, Domnul Hristos a făgăduit că va trimite Duhul Sfînt ca

Mîngietor, Călăuzitor sau Mijlocitor, care să-i conducă în tot adevărul, clarificînd acele lucruri pe care ei, la data aceea, nu le putea înțelege. Apoi în concluzie, Domnul Hristos a rostit rugăciunea Sa de Mare Preot, capitolul cel mai deosebit și plin de realitățile tainice ale puterii divine (Cap. 17). Aici ascultăm pe Fiul viului Dumnezeu, vorbind direct, față către față cu Tatăl, cu Dumnezeu Cel nevăzut. Iuda n-a auzit această rugăciune. El n-a auzit minunata făgăduință a venirii Mîngietorului. Cît de costă păcatul!

În timp ce Iuda stabilea detaliile acțiunii „celor treizeci de arginți“, Domnul Isus ca un păstor bun și iubitor, își strîngea turma Sa cea mică într-un loc sigur, sub „umbra Celui Atotputernic“. Ultimul mare conflict îl aștepta și El păși înainte deși conștient de crucea ce-L aștepta, dar încrezător în cîștigarea biruinței asupra lui Satana, a păcatului și a morții.

Grupul ucenicilor, din care de acum lipsea Iuda, a părăsit camera de sus, după ce au cîntat cîntarea și „au ieșit în Muntele Măslinilor“ (Mat. 26,30). Cu siguranță că unele pasaje ale Sfințelor Scripturi deveneau mai vii pe măsură ce Domnul Hristos pășea în scurtă Sa plimbare în Ghetsemani. El tocmai citase pe profetul Zaharia, și aplica cuvintele lui la Sine: „Scoală-te, sabie, asupra păstorului meu, și asupra omului care îmi este tovarăș... Lovește pe păstor, și se vor risipi oile...!“ (Zah. 13,7). Cuvintele proorocului Isaia, evanghelistul Vechiului Testament, aveau o profundă însemnătate: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat; și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit“ (Isa. 53,4).

Zidit pe un deal, Ierusalimul avea puțin spațiu pentru grădini. Unii aveau mici grădini la o oarecare depărtare de casele lor. Așa era și grădina Ghetsemani. Un prieten al cărui nume a rămas anonim, a dat această grădină Domnului Isus

ca loc de rugăciune și meditație.

Pășind pe potecile acestei grădini, Domnul Isus spuse cu un ton încărcat de tristețe: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine“ (Mat. 26, 38). Cuvintele psalmului 42 erau foarte reale pentru El: „Îmi este mhnit sufletul în mine, Dumnezeule... toate talazurile și valurile Tale trec peste mine“ (Ps. 42, 6—7). Întreaga forță a „talazurilor“ lui Dumnezeu începu să se abată asupra Sa. Cine poate cunoaște oare străfundurile insondabile ale valurilor minții lui Dumnezeu împotriva păcatului? Povara aceasta îl copleșea. Aici în Ghetsemani, El „care n-a cunoscut nici un păcat“ a fost făcut „păcat pentru noi“ (2 Cor. 5,21). Asupra Sa nu exista nici chiar o pată a păcatului, sau a vinovăției. Pana inspirată a servei Domnului arată că „El a fost născut fără o mînjitură a păcatului“. Sensibilitățile superlative ale naturii Sale divine, în contact cu păcatul, îi produceau dureri de nedescris. Păcatele care au fost așezate asupra Lui în noaptea aceea, nu erau ale Lui, ci ale noastre ale tuturor. În acest fel păcatul a devenit o parte a ființei Sale, dar nu în sensul existenței și practicării păcatului de către Domnul Hristos, ci în sensul că ele au fost așezate asupra Sa, El făcînd astfel ispășire — prin viața Sa — pentru păcatele noastre, pe care El le-a purtat în trupul Său pe lemn. Asupra sufletului Său nepătat a fost așezată vina tuturor păcatelor mărturisite, începînd cu Adam. Păcatele chiar și cele mai degradante apăsau sufocant asupra Mîntuitorului ce suferea enorm sub povara lor. El a devenit astfel păcat, nu pentru a-l practica, ci pentru a-l nimici. El n-a împărtășit păcatul CU NOI; ci El a purtat păcatele noastre, pentru noi, în locul nostru, și „a pășit singur în lin“. Pe drumul agoniei Ghetsemanilor și al Golgotei a pășit singur, purtînd asupra Lui povara zdrobitoare a păcatelor noastre.

În agonia aceasta a sufletului Său „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sînge, care cădeau pe pămînt“ (Luca 22,44).

Dintre cei patru evangheliști, numai evanghelistul Luca menționează aceasta. Ca medic, aceasta l-a impresionat foarte mult. Expresia grecească, ne spun comentatorii, pentru „picături“ este THROMBOS, de la care derivă expresia TROMBOZA. Alte traduceri ale Bibliei redau astfel acest text: „Sudoarea I se făcuse ca niște — cheaguri de sînge — care cădeau pe pămînt“.

O somitate în lumea medicală comenta astfel faptul acesta: „Fenomenul acesta, care este cunoscut în medicină sub numele de HEMATIDROSIS, constă într-o intensă vasodilatare a capilarelor subcutanee. Ele ajung extrem de dilatate, de umflate și se sparg atunci cînd vin în contact cu miliioanele de glande sudoripare ce sînt distribuite pe toată suprafața pielii. Atunci, sîngele se amestecă cu sudoarea, și acest amestec face ca întreaga suprafață a corpului să fie acoperită de „picături de sînge“. Dar, de îndată ce aceste picături de sudoare și sînge ajung la suprafață, sîngele se coagulează — în cheaguri de sînge — și cad jos, fiind purtate de sudoarea ce se prelinge pe corp. Evanghelistul Luca demonstrează astfel că era un bun medic și un bun observator, atunci cînd scria în Evanghelia sa: „toată sudoarea Sa I se făcea ca niște cheaguri de sînge, care cădeau pe pămînt“.

„Ca primă consecință“, continuă autorul citat mai sus, „trebuie că a avut loc o considerabilă scădere a rezistenței fizice, după o astfel de hemoragie, care desigur că a fost foarte serioasă, avînd în vedere suprafața mare pe care s-a produs“. Ne putem da seama chiar și fără a fi specialiști, că în urma unei astfel de traumatizări pielea a devenit sensibilă și dureroasă, fiind mai puțin pregătită a suporta violența și loviturile ce-L așteptau pe Mîntuitorul, tratamentul nemi-

los pe care soldații romani și toți ceilalți aveau să i-L aplice nu peste mult timp.

Cele de mai sus aruncă o lumină asupra a ceea ce spune Sfînta Scriptură: „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine... Voi nu v-ați împotrivit încă pînă la sînge, în lupta împotriva păcatului“ (Ev. 12,3-4).

Odată cu povara păcatelor lunii care apăsă asupra Domnului Hristos, se părea că viața Sa omenească avea să fie zdrobită. Niciodată n-au văzut ucenicii pe Domnul lor într-o stare asemănătoare cu singele picurînd din mîinile și de pe fața Sa. El suferea pentru noi, în locul nostru. „El a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați“ (Isa. 53,12).

El care n-a comis nici un păcat, nici chiar în gînd, care n-a săvîrșit niciodată vreo faptă rea, sau inumană, a trebuit să ia locul hoțului, adulterului sau criminalului. Numai în felul acesta a putut El purta păcatele tuturor. Satan și toți îngerii ce prin cădere au devenit diavoli, aduceau în zăbuciumul luptei Sale, gîndul că păcătosul nu merită jertfa aceasta, nu merită suferința și agonia prin care El, Fiul lui Dumnezeu trecea în momentele acelea. Dar Mîntuitorul privi mai departe. El privea cu ochi profetici rezultatul muncii sufletului Său, mulțimea cea mare a celor mîntuiți care va sta înaintea tronului lui Dumnezeu cîntînd imnul biruinței; cîntarea lui Moise și Cîntarea Mielului. Dar acum, în agonia Ghetsemanilor ei nu vor fi prezenți. Fiul lui Dumnezeu era singur. Acolo, în Ghetsemani, Domnul Hristos luă hotărîrea cea mare. El avea să salveze pe cel păcătos, coste aceasta oricît ar costa. Ajungînd la punctul de unde nu mai există întoarcere, El se prăbuși la pămînt. Psalmistul rostește în mod profetic următoarele cuvinte:

„Ocara îmi rupe inima, și sînt bolnav; aștept să-i fie cui-

va milă de mine, dar degeaba; aștept mîngîietori, și nu găsesc nici unul“.

De trei ori în mijlocul luptei Sale cu povara păcatului, Domnul Isus S-a rugat cum numai El știa să se roage: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuș, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta“ (Luca 22,42). Am putea spune că din punct de vedere al mîntuirii celui păcătoș, acesta era momentul culminat, clipa modelatoare a destinului. Dar Unul singur cunoștea acest lucru, și Acel Unul singur era Mîntuitorul, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Cît de ușor ar fi fost pentru El să-Și șteargă sudoarea de sînge de pe fruntea Sa și de pe fața și mîinile Sale și să se întoarcă la Tatăl Său Dar... va putea El oare, în puterea naturii Sale omenești, să Se împotrivescă puterilor iadului? Aceasta era povara inimii Sale.

„Natura umană a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. El nu se ruga acum pentru ucenicii Săi, pentru ca credința lor să nu se piardă, nu! Ci El se ruga pentru Sine, pentru propriul Său suflet ispitit și în agonie. Momentul crucial sosise — momentul care avea să decidă destinul celor păcătoși. Soarta celor păcătoși atîrna în balanță“. Acest sacrificiu, nu a fost un sacrificiu făcut numai de OMUL ISUS HRISTOS, ci un sacrificiu făcut chiar de Dumnezeu. În Ghetsemani, iubirea infinită a cerului a fost confruntată cu păcatul, și a biruit. Acesta a fost un sacrificiu expiator, pentru că păcatul în sine este o realitate teribilă, pe care iubirea divină n-o poate tolera și peste care nu poate trece cu ușurință căci numai din suferința unei astfel de iubiri, izvorăște adevărata iertare, dragostea față de cel care a peleză la acest „Dar“ al iubirii divine.

Orele acelea de suferinți și încercări zdrobitoare, au declanșat suferințe fizice și psihice așa de mari, încît în forma naturii Sale umane, ca Fiu al

Omului, El se temea ca să nu fie cumva separat pe vecie de Tatăl Său. Îngerii lui Dumnezeu, martori muți, priveau cu uimire și adorație la Conducătorul lor, care trăia și suporta o suferință mai amară și mai apăsătoare decît suferința ultimelor clipe dinaintea morții Sale pe Crucea Golgotei. Serva Domnului spune: „Dacă cei muritori ar fi putut privi uimirea și întristarea oștilor cerești în timp ce acestea priveau în tăcere durerea Tatălui, care îndepărta de Fiul Său razele iubirii, luminii și dragostei Sale, atunci ei ar înțelege mai bine cît de ofensator, cît de neplăcut este păcatul în ochii Săi“.

Inconjurat de legiunile satanice, zdrobit de povara ce-L apăsa și de teama despărțirii de Tatăl, divinul suferind aștepta să-i fie cuiva milă de El, dar zadarnic... Nu se găsea niciunul (Ps. 69,20).

Foartea adesea, Domnul Isus a repetat psalmul 69, care începe cu strigătul unuia în mare apăsare:

„Scapă-mă Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața. Mă așund în noroi, și nu mă pot ține; am căzut în prăpastie, și dau apele peste mine (Ps. 69,1-2). Ce însemnătate profundă aveau acum aceste cuvinte ale psalmistului.

Deplina importanță a Ghetsemanilor poate fi mai bine înțeleasă de fiii ascultării și ai credinței în lumina acestor inspirate gânduri:

„Chiar și acum Domnul Hristos ar fi putut să refuze de a bea paharul turnat pentru cel vinovat. Încă nu era prea târziu. El ar fi putut să-Și șteargă fruntea de sudoare însingurată, și să lase pe păcătoș în nelegiuirea Lui“... El văzu însă că dacă va fi lăsat singur, păcătoșul rămîne fără speranță. „El văzu cît de neajutorat e păcătoșul. El văzu puterea păcatului. De aceea a luat hotărîrea. S-a hotărît să mînuiască pe păcătoș, oricît L-ar costa aceasta. A primit să treacă prin botezul singelui... El nu voia să Se depărteze de misiunea Sa. El va deveni jertfă

de ispășire pentru un neam care de bună voie păcătui. De astă dată din rugăciunea Lui se degajă numai supunere: „Dacă nu este cu putință ca paharul acesta să treacă de la Mine, și să nu-l beau, să se facă voia Ta“.

Luînd această hotărîre, El a întins mîna Sa tremurînd ca să apuce paharul întristării. În acel moment, o lumină apăru, în timp ce un înger avînd cea mai înaltă poziție în ceruri, veni la Fiul Omului, nu pentru a îndepărta paharul durerilor, ci pentru a-I întări mîna ca să poată sorbi paharul pînă la drojdii.

Avînd în sufletul Său asigurarea că prin suferința Sa cei păcătoși vor putea fi mîntuiți, El, se întoarse la ucenicii Săi. Fața Sa însingurată, așa de schimonosită pînă acum cîteva clipe, acum era relaxată și calmă. Dar cît de deosebită era pentru Petru, Iacob și Ioan înfățișarea Domnului Hristos în Ghetsemani, de aceea pe care o cunoscără pe Muntele Schimbării la Față. Și totuși, multe aveau să-i mai aștepte pe acești ucenici, pe măsură ce grupul lor restrîns se îndrepta spre locul supliciuului Învățătorului lor. Cît de neînchipuit de tragic aveau ei să învețe adevărul cuprins în cuvintele Domnului Hristos din Camera de Sus, spuse numai cu cîteva ore mai înainte: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire“. Ofensa Crucii este tot atît de importantă ca și mîngîierea Evangheliei, căci numai dacă vom fi răstigniți împreună cu Hristos, vom putea trăi împreună cu El, căci El va trăi în noi... Apostolul Pavel subliniază această crucială experiență creștină astfel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2,20). Da! Privind Evanghelia mîntuirii noastre în acțiune putem spune și noi pe bună dreptate: „Noi... avem o lege... și datorită legii noastre, El Fiul lui Dumnezeu, a trebuit să moară ca prin moartea Lui noi să putem trăi“.

C. Adv.

Domnul Neprihănirea Noastră

UN ADEVĂR FUNDAMENTAL, ATOTCUPRINZĂTOR

În capitolele precedente subiectul „Îndreptăţirea prin Credinţă,” a fost tratat pe larg în ce priveşte aspectul său istoric — timpul, locul şi modul în care Domnul a ales să aducă pe poporul Său faţă în faţă cu acest adevăr vital, fundamental al Evangheliei cu scopul de a adăuga tărie, putere şi a da viaţă vestirii întregii solii îngereşti ce le fusese încredinţată într-un mod atât de remarcabil. Şi acum facem cunoştinţă cu o analiză a subiectului în ce priveşte aspectul său atotcuprinzător, așa cum este prezentat în scrierile Spiritului Profetic.

La Conferinţa de la Minneapolis s-a produs în mintea delegaţilor mai multă sau mai puţin nesigurăţă şi confuzie cu privire la solia Îndreptăţirii prin Credinţă ce fusese făcută cunoscut. Dar prezentarea acestui adevăr vital, cu toată agitaţia, discuţia şi nedumerirea pe care le-a cauzat, nu a fost nicidecum în zadar. A început o meditaţie şi un studiu nou cu privire la marea temă a Îndreptăţirii prin Credinţă, ce a dus pe mulţi la o mai bună şi mai valoroasă apreciere a Mintuitorului ca înlocuitor şi garant al lor. Printre cele mai mari din toate binecuvîntările care au urmat acelei conferinţe a fost abundenţa învăţătură pe care Domnul a trimis-o poporului Său prin Spiritul Profetic cu privire la Domnul şi Mintuitorul nostru Isus Hristos şi cum să trăim viaţa Sa prin credinţă. Această învăţătură este cu adevărat lămuritoare şi luminătoare.

Este vrednic de observat faptul că de la data de cînd a avut loc Conferinţa din Minneapolis, ne-au fost trimise, prin Spiritul Profetic, valoroase învăţături.

Este bine cunoscut tuturor că marea şi dominantă temă a scrierilor servei Domnului este Hristos — viaţa Sa de biruinţă, obţinută ca om, jertfa Sa ispăşitoare de pe crucea de la Golgota, şi cum poate El acum fi făcut pentru noi, muritorii, înţelepciune, neprihănire, sfinţire şi răscumpărare.

Prin pana inspirată zeci de solii ne-au fost trimise, solii care conţin o clară şi folositoare învăţătură cu privire la subiectul îndreptăţirii prin credinţă. Toată această învăţătură este de o incalculabilă valoare pentru Biserică. Ea aruncă un potop de lumină asupra marelui probleme a răscumpărării în toate fazele ei.

În studierea pe mai departe a subiectului Îndreptăţirea prin Credinţă, așa cum e prezentat în Spiritul Profetic, este important ca să existe o clară înţelegere a scopului lui. Aceasta nu este o învăţătură de o întindere limitată sau cu o consecinţă minoră. Nu este un subiect cu care cineva trebuie să fie sau nu trebuie să fie familiarizat şi să se simtă tot așa de bine spiritualiceşte. Expresia „Îndreptăţire prin Credin-

ţă”, în sensul ei larg, cuprinde fiecare adevăr vital, fundamental, al Sfinţitelor Scripturi. Incepe cu nivelul moral al lui Dumnezeu cînd a fost creat şi tratează despre :

1. Legea după care trebuie să trăim.
2. Călcarea acestei legi.
3. Pedepsa pentru această călcare.
4. Problema răscumpărării.
5. Iubirea lui Dumnezeu Tatăl şi a Fiului Său care făcu posibilă răscumpărarea.
6. Dreptatea prin primirea unui înlocuitor.
7. Natura lucrării de ispăşire.
8. Intruparea Domnului Isus.
9. Viaţa fără de păcat a Domnului Isus.
10. Moartea Fiului lui Dumnezeu în locul nostru.
11. Îngroparea, învierea şi înălţarea Sa la cer.
12. Asigurarea dată de Tatăl despre o înlocuire satisfăcătoare.
13. Revărsarea Duhului Sfînt.
14. Slujba de Mare Preot a Domnului Isus în Sanctuarul ceresc.
15. Partea ce trebuie îndeplinită de cel păcătos pentru a fi răscumpărat.
16. Natura credinţei, pocăinţei, mărturisirii şi a ascultării.
17. Înţelesul şi experienţa regenerării, îndreptăţirii şi sfinţirii.
18. Nevoia şi locul Spiritului Sfînt şi a Cuvîntului lui Dumnezeu în a prezenta în mod real ceea ce a fost posibil la Golgota.
19. Biruinţa asupra păcatului prin prezenţa Domnului Hristos în inima noastră.
20. Locul faptelor în viaţa credinciosului.
21. Locul rugăciunii în primirea şi păstrarea neprihănirii Domnului Isus Hristos.
22. Răsplata ce se dă la revenirea Răscumpărătorului.

Acesta este volumul cel mare al adevărului cuprins în această scurtă expresie „Îndreptăţire prin Credinţă”. Cu o cheie mică se poate descurca o broască de uşă foarte complexă şi să se deschidă o uşă foarte mare, şi acea uşă să ducă într-o mare clădire cu depozite uriaşe cu bogăţii şi frumuseţi. Ca şi o cheie

mică, această scurtă expresie : „Îndreptăţire prin Credinţă”, deschide, prin Isus Hristos Domnul nostru, uşa spre toate depozitele bogăţiei şi slavei aflate în Evanghelie.

Este vrednic de observat, în această privinţă, unele din expresiile aflate în scrierile Spiritului Profetic, care servesc în a ne prezenta cadrul potrivit al acestui frumos adevăr :

— Poartă scrisorile de acreditare din partea cerului.

„Solia prezentă — Îndreptăţirea prin Credinţă — este o solie de la Dumnezeu, ea poartă scrisorile de acreditare din partea cerului, deoarece rodul ei este sau duce la sfinţire”.

— Un gând preţios.

„Gîndul că neprihănirea lui Hristos ne este acordată, nu din cauza vreunui merit din partea noastră ci ca dar din partea lui Dumnezeu, este socotit un gînd măreţ”.

— Constituie melodii cele mai dulci.

„Melodiile cele mai dulci ce vin de pe buze omeneşti, sînt : — Îndreptăţirea prin Credinţă şi neprihănirea lui Isus Hristos”.

— Este o perla albă, pură.

„Neprihănirea Domnului Hristos, ca o perla albă, pură, nu are nici un defect, nici o pată, nici o vină. Această neprihănire poate fi a noastră”.

În adevăratul ei sens, neprihănirea prin credinţă nu este o teorie, este o experienţă, o schimbare vitală ce are loc în credincios prin Domnul Hristos. Ea dă celui păcătos o nouă poziţie înaintea lui Dumnezeu. Este esenţa creştinătăţii, deoarece citim :

„Chintesenţa întregii probleme a harului şi experienţei creştine este cuprinsă în credinţa în Domnul Isus Hristos, în cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Fiului Său pe care El L-a trimis”. „Religie însemnează locuirea Domnului Isus în inimă, şi acolo unde se află El, acel suflet progresează în cele spirituale, mereu crescînd în har, mereu înaintînd spre desăvîrşire”.

A pierde din vedere acest mînat, fundamental atotcuprinzător adevăr, înseamnă a pierde ceea ce este vital în Planul de Mintuire.

Pastor
M. Popa

Priorități Spirituale

(Urmare din cop. II-a)

zatorice, vor sta totdeauna sub binecuvântarea lui Dumnezeu și vor fi apreciați și stimați de Biserică. Rog pe Bunul Dumnezeu ca fiecare dintre noi să fim energii sfințite, puse în slujba Bisericii și a aproapelui nostru. Numai în felul acesta vom crea climatul necesar de pace și armonie, ca și frățietatea noastră, reconfortată spiritual, să poată munci cu abnegație și dăruire pentru împlinirea înaltelor deziderate pe care cerințele contemporane le pun înainte.

Iată de ce consider și cred cu întreaga mea ființă că pentru înfăptuirea acestor priorități spirituale, să nălțăm și noi glasul rugii împreună cu psalmistul :

„Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărâdelegile mele. Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu. Căci îmi cunosc bine fărâdelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea... Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada... Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și satorine“ (Ps. 51,1—10).

D. POPA

Sfârșit de cale

— În ziua de 8 iulie 1975, își încheie alergarea vieții pe acest pământ fratele Ghiorghită Melete, din Comunitatea Bordești, Jud. Vrancea în vîrstă de 75 de ani. În anul 1920, încheie legămînt, prin botez, cu Mintuitorul Său și rămîne pînă în clipa morții credincios convinselor Sale. În comunitatea locală a fost un bărbat de nădejde, fiind mult timp prezbiter al Comunității Bordești. El închide ochii în speranța învierii din morți. Frații și cei ce l-au iubit și prețuit l-au condus la locul odihnei lui temporare. Cuvîntul mîngîierii și al nădejdi a fost rostit de către fr. pastor V. Jureschi.

— În Comunitatea Macea, Jud. Arad, închide ochii la 31 august 1975 sora Mara Floare, so-

ția fratelui Mara, prezbiter al comunității. Cine a cunoscut bunătatea ei, zîmbetul sincer și cald și ospitalitatea ei, iubirea sa față de Mintuitorul, și încrederea sa deplină în făgăduințele veșniciei, au recunoscut în dînsa pe femeia devotată credinței ei. Cei 51 de ani de credință adventă, au dăltuit în sufletul ei credința, nădejdea și dragostea. Frații pastori Cazan Petru, Cazan Gheorghe, Andreescu Ionel și Moldovan Aron, au rostit cuvintele de mîngîiere ale Scripturii, pentru cei îndurerați.

— În ziua de 5 oct. 1975, a adormit în Domnul sora Stănoiu Arghira, membră a Comunității Curtișoara, în vîrstă de 78 de ani. Cunoaște credința adventă în anul 1928, cînd este și botezată și de atunci și pînă în clipa morții sale, a fost un suflet gata totdeauna dispus să mîngîie și să aline suferințele aproapelui. Familia și frații împreună cu pastorul Faluvegi Desideriu, Consilier al Conf. București și fratele Pastor Soare Ioan, au condus-o la locul odihnei ei, cu speranța revederii în suflet.

— În urma unei grele și necrutătoare suferinți, adoarme în Domnul în ziua de 12 decembrie 1975, în vîrstă de 84 de ani, fratele Stănescu Dragne, membru al Comunității Speriețeni, Jud. Dimbovița. Cu aproape o jumătate de veac în urmă, pr mește botezul credinței în biserica adventă și rămîne pînă în clipa morții un sfătuitor plin de bunătate și înțelepciune ca la ziua mării bucurii a învierii dreptilor, și fratele Stănescu va fi printre ei, așa cum s-au prezentat și cuvintele de mîngîiere ale Scripturii, de către fr. pastor I. Pătrăncuș.

— În ziua de 2 ianuarie 1975, se stinge din viață sora Floarea Caravețeanu, născută în anul 1887 în comuna Putineiu județul Teleorman, cu ultimul domiciliu în comuna Poarta-Albă județul Constanța.

Primește credința adventă din tinerețe. A rămas statornică în ceea ce a crezut, fiind o bună adventistă și mamă, pînă în ultima zi a vieții, încheind-o cu scumpa speranță a revederii cu cei dragi — în corpuri nemuritoare — la a doua venire a Domnului ei, în care a crezut și pe care L-a iubit.

Au însoțit-o pînă la locul de odihnă, familia îndoliată, frații pastori Delicote și Ciucă, în calitate de ginere și respectiv nepot, rudeni și un mare număr de frați și surori. Cuvintele de mîngîiere, îmbărbătare și speranță, au fost rostite de frații pastori Caraivan Fănică, Bastoreală Nicolae și Burtescu Gheorghe.

„Cititorii din străinătate se pot abona prin ILEXIM — serviciul export-import presă — Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2001 telex 011226 — București“.

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București, str. Labirint nr. 116, sect. 4 ; Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa